

Zdůslava

20 Kč

Květen 2008

Měsíčník litoměřické diecéze

Kristus
vás potřebuje,
aby osvětlil svět a ukázal
mu „stezku života“,
abyste byli výzvou,
která hlásá
konkrétní a účinné
„ano“ církve
vůči Životu.
Boj bude dlouhý
a bude potřeba
každého z vás.
...Nebojte se.
O výsledku tohoto
boje za Život
je již rozhodnuto.

NEMĚJTE STRACH JÍT DO ULIC A NA VEŘEJNÁ MÍSTA

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštolů) a slavnostně promluvil k lidem: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi... (Sk 2, 14.22–28)

Kristus vás potřebuje, aby osvětlil svět a ukázal mu „stezku života“ (Žl 16, 11), abyste byli výzvou, která hlásá konkrétní a účinné „ano“ církve vůči Životu. Boj bude dlou-

hý a bude potřeba každého z vás... Nebojte se. O výsledku tohoto boje za Život je již rozhodnuto, i když pokračuje za nepříznivých podmínek a velkého utrpení...

Nemějte strach jít do ulic a na veřejná místa a jako první apoštolové hlásat radostnou zvěst spásy na náměstích měst, městeček a vesnic. Teď není doba stydět se za evangelium (srv. Řím 1, 16). Nyní je čas k tomu, aby bylo hlášáno ze střech (srv. Mt 10, 27). Nemějte strach zpřetrhat životní způsoby založené na pohodlí

a zvyku a odpovědět na výzvu tím, že budete dávat možnost poznat Krista i v moderním velkoměstě. Vy musíte být těmi, kdo jdou na „křižovatky cest“ (srv. Mt 22, 9) a každého zvou k hostině, kterou Bůh připravil pro svůj lid. Evangelium nesmí být ukrýváno ani ze strachu, ani z lhostejnosti. Nebylo přece přijato proto, aby bylo střeženo v soukromí. Musí být vystaveno na oči tak, aby lidé viděli jeho světlo a chválili nebeského Otce.“

Jan Pavel II.

PŘIJMĚTE DUCHA SVATÉHO

P. PAVEL ANRŠ

(Jan 20,22)

Jakéhože to dostali apoštolové Ducha o Letnicích? Pán Ježíš v Janově evangeliu říká: „Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (Jan 14, 26). Zdá se, jako by příjemci Ducha svatého byli nevyučení sklerotici, potřebují-li neustále něco připomínat. Asi tušíme, že tomu tak není, ale přeci jen kus pravdy v tom je. Kdybychom my lidé, kteří jsme Ducha svatého již svátostně přijali, z jeho plodů, které se mají uskutečňovat na našem životě, opravdově žili, vypadal by svět asi trochu jinak. To není výtky, jde jen o výzvu k zamyšlení, co pro mě znamenají Letnice mého života.

Vraťme se ale k těm prvokřesťanským svátkům seslání Ducha svatého. V liturgických čteních k této slavnosti promlouvá zmrtvýchvstalý Ježíš ke svým učedníkům zvláštním způsobem. Dechl na ně a řekl jim: „... Přijměte Ducha svatého...“ Ale jak je to možné, vždyť Duch byl dán až po Ježíšově nanebevstoupení? Jako by se jednalo o přípravu, o výzvu být připraven k přijetí Ducha v plnosti, Ducha, který odstraní zbytek všech bariér

lidského strachu a přiblíží člověka k Bohu ještě těsnějším způsobem. Vzpomeňme v této souvislosti na knihu Genesis, když Bůh oživuje svým duchem člověka (Gn 2, 7), aby byl připraven k přijetí spásy. Nebo na proroka Ezechiela a jeho vidění údolí suchých kostí, které ožily, když do nich vešel duch,

o kterém prorok prorokoval: „Postavili se na nohy a bylo to převeliké vojsko.“ Vojsko připravené „bojovat“. Samotný „boj“ pak pro apoštoly byl HLÁSÁNÍ SLOVA. Před Letnicemi byli připraveni, po Letnicích vyzbrojeni. Komunita dostala sílu prohlásit slova nové smlouvy v jazycích pro celý svět!

Měli jednoho Ducha, a tedy jednu mysl a jedno srdce. Tato jednota, o které můžeme číst ve Skutcích, je novým způsobem či jednou z forem přebývání Božího mezi lidmi.

V tom spočívá novost pojetí Ducha Božího, v jeho personalitě. On je božskou osobou, k níž máme vztah! Nejedná se o žádnou tzv. filosofii života, jde o přijetí osobního Boha, tedy vztahu. Jak nepřekonatelně krásnější je jednota v Duchu proti jednotě „komunistického“ státu velkého filosofa Platóna, který to sice myslel dobře, ale základ byl založen na lidech, a proto nevydržel (srov. Homily IV. Act 2, 1 - 2, Chrysostomos). Duch přichází i k nám. Sice v různosti, ale to jen proto, aby každému „sedl na míru“ a aby každý mohl dělat právě to, co má, co mu „sedí“, aby celé tělo (církve) dělalo pokroky v jednotě a lásce.

CHVÁLA KRISTU!

Je zde nové číslo Zdislavy, diecézního časopisu Litoměřické diecéze v roce 2008, a s ním nový šéfredaktor ze srdce naší diecéze, totiž z Litoměřic, P. Martin Davídek, který se svým zástupcem a dosavadním šéfredaktorem Petrem Hudečkem dál chce usilovat o dosud trvale dobrou úroveň tohoto periodika.

Editorial v minulém čísle naznačil, nad čím bychom se v této době měli zamyslet. Jsou to Letnice a sedmero darů Ducha svatého.

V současné době se mladí lidé připravují na setkání na Velehradě, které proběhne 18. až 20. července 2008. Jeho smyslem je umožnit mladým lidem oslavu Světových dnů mládeže, které se v tomto roce konají v Sydney. K podpoře tohoto setkání také byly vydány kartičky – Mozaika 2008, na kterých je znázorněno sedmero darů Ducha svatého. Prohlédněme si těchto sedm kartiček. Jsou na nich graficky znázorněny jednotlivé dary: **moudrost** – sloup se směrůvkami, **rozum** – kabinková lanovka, **rada** – tři siluety lidských postav v dialogu, **síla** – pět siluet držících se navzájem za ruce na kulatém objektu, **umění** – silueta člověka na jízdním kole ve výskoku, **zbožnost** – tři věže kostela a **bázeň Boží** – silueta člověka jdoucího ke kostelu. Nic proti grafickému ztvárnění, ale je to poněkud zavádějící. Často totiž ti, kdo jsou připravováni ke svátosti biřmování, opravdu očekávají dary hodící se pro pozemský život a ti, kdo je připravují, někdy zapomínají, že tyto dary mají jiný smysl. Nahlédnutím do starších katechismů se totiž dozvíme, že:

- **Dar moudrosti** nám pomáhá, abychom Boha správně poznávali a po něm jako nejvyšším dobru nejvíce toužili.
- **Dar rozumu** nám pomáhá, abychom pravdám víry dobře rozuměli.
- **Dar rady** nám pomáhá, abychom v pochybnostech volili to, co se Bohu líbí.
- **Dar síly** nám pomáhá, abychom překonávali obtíže spojené s konáním dobra.
- **Dar umění** nám pomáhá, abychom dovedli dobře konat to, co nám ukládá víra.
- **Dar zbožnosti** nám pomáhá, abychom Boha, svého nebeského Otce, ochotně ctili.
- **Dar bázně Boží** nám pomáhá, abychom se varovali všeho, co by Boha, našeho nebeského Otce, uráželo.

Když loňský rok biřmoval 19. litoměřický biskup Mons. Pavel Posád o Letnicích v katedrále sv. Štěpána, řekl biřmovancům ohledně darů Ducha Svatého mimo jiné: „Nečekejte nic pozemského!“ Připomenutím těchto prastarých teologických pravd celkem chápeme proč.

Pojďme ale ještě dál v této úvaze. Zatímco kartičky Mozaiky 2008 spíše zdůrazňují horizontální rozměr, tradice akcentuje rozměr vertikální. Složením vertikály i horizontály na sebe dostáváme nám všem známé znamení kříže, znamení naší spásy, znamení toho, jenž zmrtvýchvstal. Obojího pohledu či rozměru je nám však třeba. Jestliže chceme dobře učit i předávat svatou nauku, která vede ke spáse, „vynášeje staré i nové“ z pokladů, které nám Bůh dává, a dostaneme mnoho pro nás i pro okolí.

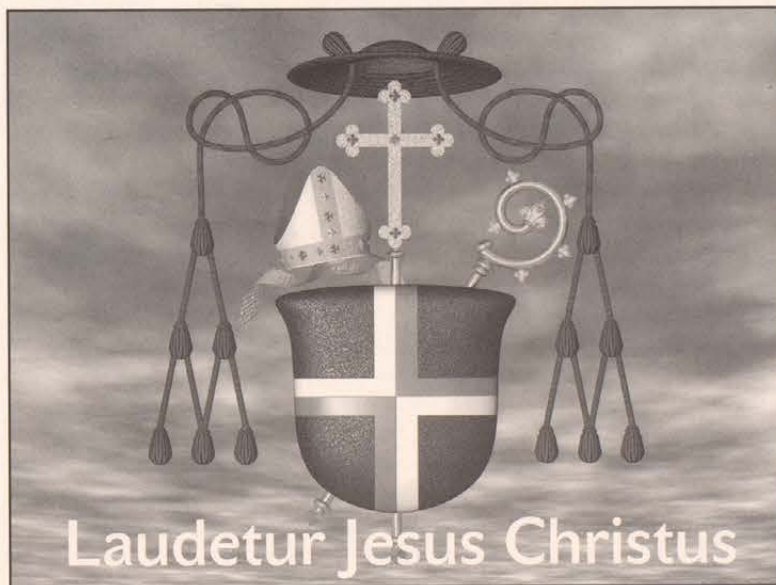
Kartičky Mozaiky 2008, které jsou k dostání v našich farnostech, se tak stávají také znamením této doby. Ti, kteří už se mezi mladé nemohou počítat věkem, mohou se však počítat srdcem, když podporou Velehradské pouti fakticky spolupodcestují s těmi, kteří jsou na začátcích životní pouti do Božího království.

Zatímco minulé číslo mělo na titulní straně napsáno: „Čas změn“, můžeme dnešní dobu v naší diecézi nazvat „časem očekávání“ – očekávání nového pastýře pro litoměřickou diecézi, kterého vybere Duch svatý, kterého v této době vzýváme a na jehož Seslání čekáme.

Slyšel jsem při svém pobytu za mořem vtip, který ovšem stojí za zamyšlení. V nějaké zámožné diecézi byl vysvěcen nový biskup, ale počínal si nějak špatně, a tak diecézani volali do nebe k Bohu Otci, proč to tak je. I dostalo se jim odpovědi, že apoštoly vybíral přece náš Pán Ježíš Kristus. I volali k Pánu Ježíši a ten řekl, že Duch svatý pomazává učedníky k biskupské službě. I volali k Duchu svatému proč byl pomazán právě ten nedobrý biskup. A dostalo se jim odpovědi: „Vždyť jste mě začali vzývat, až když už ležel v katedrále na zemi...“

S přáním dobré přípravy na Letnice a vyprošením si mnohých darů, které jsou pro nás připraveny.

P. Mgr. Martin Davídek

Prorokův příběh jako znamení MESIÁŠE

Kniha proroka Jonáše se svým zvláštním zaměřením i stylem vyprávění značně vyděluje z řady ostatních biblických „píšících“ proroků. Narozdíl od ostatních biblických prorockých knih kniha Jonášova vypráví velice výrazný příběh, aniž by se zabývala reprodukováním prorockých kázání či myšlenek. V několika málo odstavcích jsme zde vtaženi do dramatického příběhu proroka utíkajícího před Božím úkolem, s kterým se Jonáš nechce ztotožnit. Jonáš je totiž vyzván Hospodinem, aby odešel do bezbožného a krutého města Ninive, kde má kázat o nutnosti pokání, chtějí-li se lidé zachránit před přísným Božím trestem. Prorok však z obav, že by se přeci jen nenáviděné město mohlo pokáním vyhnout potrestání, před Hospodinovým pověřením utíká. Nastoupí na loď plavící se do Taršíše – města na jihozápadním pobřeží dnešního Španělska, které ve starověku platilo za „konec světa“. Ačkoli později na lodi při bouři vyznává, že Hospodin učinil zemi i moře, přeci jen patrně na počátku doufá, že Bůh na něj na moři „nedosáhne“. Moře totiž bylo ve starověkých představách spjato s mocnostmi zla a smrti, které nespádají pod Boží vládu. Hospodin však na moře kolem lodě sesílá prudkou bouři, která hrozí záhubou všem pasažérům. Námořníci losují, kdo je mezi nimi na vině za tuto nebezpečnou situaci, neboť věří, že přírodní živly se bouří kvůli hněvu některého boha, který pronásleduje svého služebníka za jeho nepravosti. Vylosován je Jonáš, který též ochotně nabízí vysvětlení hněvu svého Boha, který učinil zemi i moře. Námořníci po ochotném svolení Jonáše vhodí proroka do běsnícího moře, které se ihned uklidní. Jonáše však spolkně velká ryba poslaná Hospodinem a vyvrhne neposlušného proroka na břehu nedaleko Ninive. Prorok

pochopí, že před Bohem nelze utéci ani se skrýt a neochotně své poslání splní. Káže v Ninive o blížkém Božím trestu. Nicméně obyvatelé si navzdory Jonášovu přání vezmou jeho slova k srdci a přísným pokáním se snaží obměkčit rozhněvaného Hospodina. Bůh se nad nimi slituje a prorokované tresty odpouští. A tehdy opět přichází ke slovu nespokojený prorok: „Je lépe, abych umřel, než abych žil“ – tato slova pronáší ve svém „spravedli-

JONÁŠ

vém rozhořčení“ nad všeobjímajícím Hospodinovým milosrdenstvím, které tak mrhavě rozdává i těm zcela nehodným. Příběh však pokračuje ještě k další rozhodující zápletce, kdy se Jonáš rozmrzele zlobí, že keř, v jehož stínu nalézal útočiště před spalujícím vedrem, náhle uschne a žhavé slunce mu ztrpčuje život. Tehdy k němu opět promluví Bůh a tato jeho slova jsou vyvrcholením celého příběhu: „Tobě je líto keře, s kterým jsi neměl žádnou práci, jemuž jsi nedal žádnou práci...“ Zdali se prorok smířil s Hospodinovým „nespravedlivým“ milosrdenstvím vůči nenáviděným nepřátelům zůstává otevřeno, jeho reakce už není tématem vyprávění. Tímto otevřeným koncem je čtenář vtažen do zamyšlení, zdali je ochoten k takovému bezpodmínečnému milosrdenství jako samotný Bůh, či zdali je spíše tak přísně „spravedlivý“ jako nahněvaný prorok.

Je velice zajímavé, že Ježíš hovoří o tzv. „Jonášově znamení“, když je žádán, aby jasným znaméním

potvrdil svůj nárok na zvláštní nadpřirozenou autoritu. „Pokolení zlé a zpronevěřilé,“ oslovuje své odpůrce, „si hledá znamení, ale znamení mu nebude dáno, leč znamení proroka Jonáše“. O jaké znamení se konkrétně jedná vysvětluje Ježíš následujícími slovy: „Jako byl Jonáš v břiše mořské obludy tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Mužové z Ninive povstanou na soudu s tímto pokolením a usvědčí je, neboť oni se obrátili po Jonášově kázání – a hle, zde je více než Jonáš.“ Ježíš v tomto srovnání odkazuje na tajemství své osoby především tváří v tvář svému ukřižování a vzkříšení a zároveň zdůrazňuje, že bez ochoty pokorně uvěřit v jeho božské poslání není možné správně pochopit a přijmout jeho poselství. Odkazem na své zmrtvýchvstání totiž jednoznačně tuto ochotu předpokládá, protože samotné zmrtvýchvstání zůstává i přes zjevování Vzkříšeného skutečností skrytou a zjevně prázdný hrob je možno vysvětlit i jinak než jako znamení zmrtvýchvstání. Na druhé straně se v „Jonášově znamení“ nejedná pouze o podobnost s třídenním pobytem v říši smrti (Jonáš je „pohřben“ v břiše veliké ryby, Ježíš v hrobě) a s následným novým životem v atmosféře Boží zachraňující všemohoucnosti (Jonáš, i když nechtěně, je příčinou záchranu mnoha lidí v Ninive; Ježíš je vzkříšen z mrtvých). Je zde též velice důležitá symbolika moře jako říše zla, nebezpečí a smrti, do níž je uvržen prorok a která se jeho svržením nappas hlubinám utiší. A kromě toho zde hraje důležitou roli též srovnání Jonášova kázání o Božím nabízeném velkorysém odpuštění pro ty, kdo budou činit pokání a Ježíšova evangelia o Boží zachraňující lásce vůči všem bez rozdílu, i k těm největším hříšníkům, jsou-li ochotni činit pokání. Ale o tom hlouběji až v následujícím čísle.

V souvislosti s letošní oslavou Světového dne mládeže v australském Sydney se uskuteční na moravském Velehradě ve dnech 18. – 20. července 2008 setkání českých a slovenských křesťanů pod názvem ActIv8 (čti ektivejt).

Jsou tomu již tři roky, co papež Benedikt XVI. pozval mládež celého světa do australského Sydney. Pro mnohé byla tato cesta k protinožcům snem, pro jiné výzvou, kterou je třeba brát vážně. Více než dvěma stům mladých Čechů se jejich sen podařilo uskutečnit a ve dnech 15. – 20. července 2008 se zúčastní oslavy Světového dne mládeže přímo v Austrálii. A co ti, kteří se na tak dalekou cestu nemohou vypravit? Pro ně připravila Sekce pro mládež ČBK a Sekcia pre mládež KBS mezinárodní setkání ActIv8 na moravském poutním místě Velehradě, a to ve dnech 18. – 20. července 2008.

Co znamená to zvláštní slovo ActIv8? Jedná se o zkratku, odkaz na biblický verš Sk 1, 8: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky.“ Právě tento úryvek zvolil papež Benedikt XVI. jako motto letošního Světového dne mládeže. Zároveň pak anglické slovo activate znamená *pohnout, spustit, podnítit* – tedy výzvu a zároveň povzbuzení pro mladé k aktivitě.

Na očekávaných deset tisíc účastníků čeká bohatý program, u kterého se jistě nebude nikdo nudit. Organizátoři slibují pestrou nabídku workshopů, seminářů, sportovního vyžití, koncertů, možnost vzájemného česko-slovenského poznávání se. Nejdůležitější součástí celého víkendu je však setkání s živým Kristem při modlitbě, ve svátosti smíření, při nočním bdění, při slavení mše svaté. Prostřednictvím techniky TV NOE bude Velehrad propojen s australským Sydney. Mladí se tak přidají k více než půl milionu svých vrstevníků v Austrálii účastnících se mše svaté slavené Svatým otcem.

I když velehradské setkání bude v mnohém jiné než loňské Celostátní setkání mládeže v Táboře-Klokotech (spát se bude ve vlastních stanech, pro každého je zajištěno jedno teplé jídlo denně), přesto budou mít tato dvě setkání jeden spojující prvek, jímž je benefiční koncert. Výtěžek z tohoto koncertu, na němž vystoupí skupiny Tretí deň ze Slovenska a SonicFlood z USA, bude určen na podporu charitativních projektů na Zakarpatské Ukrajině, které vede misionář P. Peter Krenický.

Celá připravovaná akce je velmi finančně náročná. Účastnický příspěvek ve výši 150 Kč nepokryje všechny náklady setkání. Proto se organizátoři rozhodli i letos poprosit o pomoc širokou veřejnost a vyhlásili celostátní sbírku s názvem Mozaika 2008. Každý může přispět zakoupením kartičky mozaiky v ceně 50 Kč a nebo zaslat peníze na účet u ČSOB, a.s., č.ú.: 219759054/0300. Více informací o této sbírce získáte na internetové adrese www.mozaika2008.cz.

Zbývá jen dodat, že nad setkáním ActIv8 převzali záštitu evropský komisař pro vzdělání a kulturu Ján Figel', hejtman Zlínského kraje Libor Lukáš a předsedové Slovenské a České biskupské konference Mons. František Tondra a Mons. Jan Graubner.

Více informací o mezinárodním setkání mládeže ActIv8 získáte na internetových stránkách www.activ8.signaly.cz.

Radek Šoustal, tiskový tým ActIv8

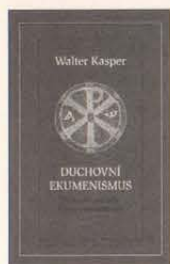
ACTIV8
znamená
povzbudit

Karmelitánské nakladatelství

Walter Kasper

DUCHOVNÍ EKUMENISMUS

Dokument, jehož autorem je významný teolog a předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinál Walter Kasper, je svým obsahem i účelem mimořádným počinem. Knížka Duchovní ekumenismus se nezaměřuje na věroučné rozdíly, ale na duchovní kořeny ekumenického úsilí. Opírá se o Písmo, o křesťanskou tradici i o impulsy, které dal ekumenickému úsilí 2. vatikánský koncil a papež Jan Pavel II. Má praktický ráz a zaměřuje se hlavně na to, co mohou křesťané různých konfesí už nyní dělat společně.

Brož., 86 str., 119 Kč. Obj. č.: 101327

O SVĚTLE S H. PINKNEROVOU

Co všechno pro nás znamená světlo? Symbolice světla rozumíme všichni a každý z nás o něm někdy mluví. Světlo najdeme v Bibli, milostných básních, odborných vědeckých pojednáních, na obrazech i v pohádkách. Světlem se můžeme zabývat také z hlediska různých oborů: fyziky, biologie, psychologie mezilidských vztahů i teologie. Na příkladech příběhů z běžného života – o žárovkách, semaforech, lžích, vysvětlování, ohňostrojích, betlémské hvězdě nebo třeba perníkové chaloupce – si uděláte o světle jasnější představu.

Váz., 87 str., 109 Kč. Obj. č.: 101147

Michael Marsch

UZDRAVENÍ SKRZE BIBLI - PLNÝ ŽIVOT Z DUCHA SVATÉHO

Pokud by čtenář očekával jednoduchý návod, jak užitím nějakých citátů z Bible dosáhnout rychlého odstranění neuhů nebo nemoci, bude zklamán. Pater Marsch se nezabývá somatickými ani psychickými nemocemi, ale člověkem a jeho vírou. Jde mu o uzdravení víry člověka a jeho napojení na plný život z Ducha svatého. Ve světle křesťanské víry v tom vidí nepominutelné jádro všeho uzdravení. Ukazuje tak pravý a hluboký smysl charizmatické obnovy, kterým není ani uzdravování nemocí, ani vzbuzení obdivu a nadšení nad výkony „uzdravovatelů“, ale pomoc na cestě k dosahování plnější, zralější a do hloubky jdoucí víry křesťanů. (Z předmluvy P. Aleše Opatrného)

Brož., 135 str., 139 Kč. Obj. č.: 101257

Luci Freedová – Penny Y. Salazarová
ČAS K UZDRAVENÍ

Naděje a pomoc při překonávání postabortivního syndromu

Potrat ovlivňuje život ženy ještě dlouho po samotném zákroku. Žena, která prodělala potrat, prožívá významnou ztrátu. Každá žena se s touto ztrátou vyrovnává jinak. Často dokonce tím, že ji popírá. Bojuje s bolestí hluboko uvnitř svého srdce. Svou tichou bolest a zármutek nad ztraceným dítětem prožívá v tajnosti.

Autorky této knihy se během své praxe potkaly se stovkami žen s různými životními příběhy a přesvědčily se o tom, že skryté utrpení a smutek nemusí být definitivním údělem žen, které prošly zkušeností potratu a bojují s postabortivním syndromem. Teď své zkušenosti nabízí knižně a zvou čtenářky, které si ještě stále nedokážou poradit s příliš velkou bolestí, na cestu vnitřního uzdravení, na cestu přijetí sebe sama a na cestu odpuštění a znovunabytí vnitřní krásy, kterou dal každé ženě sám Bůh.

Brož., 200 stran, 235 Kč

Yves Boulvin

ZAČÍT ZNOVU

Psychologická a duchovní cesta po neúspěchu

Často jsme tlačeni, abychom byli v životě „úspěšní“; kdo z nás však nepoznal neúspěch v té či oné formě? Neúspěch v citovém, rodinném či pracovním životě, nehodu, neštěstí... Někteří znovu povstanou, jiní se jím nechají pohltnout. Proč? Můžeme ze svých neúspěchů udělat příležitost k růstu a pokroku? Existuje cesta od neúspěchu k úspěšnému životu? A co je to ve skutečnosti úspěšný život? Na tyto otázky, které se dotýkají nás všech, přináší autor srozumitelné odpovědi vycházející ze zkušenosti a moudrosti.

Brož., 160 stran, 158 Kč

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ Petráská 9, 110 00 PRAHA 1, tel./fax 222 311 206, 224 818 757. E-mail: objednavky@paulinky.cz. On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE
(97,9 FM z Ještědu)

Pořad **Všimli jsme si**, který vysíláme 9. května, nese název Elektrochemie pro zdraví planety. O svých poznatcích z vědecké konference v Brazílii bude s Marií Blažkovou mluvit RNDr. Luděk Strašák. Přežít, nebo prožít mši svatou? Jak společně (ne)slavit bohoslužbu? Jaký význam má „duchovní přijímání“? V čem spočívá rozdíl mezi účastí na bohoslužbě a jejím přímým přenosem? Na tyto otázky budeme hledat odpověď u **Kulatého stolu víry**. Pátek 23. května 2008. Naladíte v pátek v 16 hod. a následující sobotu v 11.05.

Barvínek je týdeník pro děti. 6. května se podíváme, jaké to je žít na zámku. Navštívili jsme rodinu Podstazkých-Lichtenstein v jejich sídle ve Velkém Meziříčí a zjišťovali jsme, jak se v takovém zámku žije a co to přináší za povinnosti. 13. května uslyšíte hukot u Iguacu. Podívejte se s Luděkem Strašákem do brazilského města Foz du Iguacu. Uslyšíte reportáž o nejkrásnějších vodopádech světa, o subtropickém pralesi a o Brazílii jako takové.

Nejen ženám je směřován středeční dopolední cyklus **Magdazín**. 7. května bude jeho hostem P. Jan Nekuda z Tvarožné a sdělí své zkušenosti o pěší pouti do Mariazell v září 2007 a setkání s papežem Benediktem XVI. 14. května přivítáme v Magdazínu PhDr. Vlastu Černou a řeč bude o typicky májovém tématu: Láska. 21. května bude v Magdazínu opět lékárnice Ivana Vítová a již podruhé bude hovořit o ženských problémech, tentokrát to budou problémy v těhotenství, při kojení apod. Pořad naladíte vždy ve středu v 9.30 a v sobotu ve 22.10.

Páteční **Oktáva** je určena milovníkům vážné a duchovní hudby. 9. května se dozvíte více informací o mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro. Ve 20. díle cyklu Ptáci v hudbě 16. května se podruhé vypravíme do ptačí říše za směsicí ptáků ukrytých ve vážné hudbě. Přípravuje Monika Riedlbauchová.

A 23. května přineseme pozvánku na letošní ročník brněnského varhanního festivalu. Oktávu vysíláme vždy v pátek v 16.55 a v repríze krátce po půlnoci z úterka na středu.

Protože i k nám opět zavítal máj, rozhodli jsme se, zařadit na tři májové sobotní večery operu A. Dvořáka Šelma sedlák (10., 17. a 24. května). Zveme k poslechu vždy ve 21.20.

Kostely svatého Václava

na jirkovsku

Je rok svatého Václava. Pojďme společně zmapovat kostely zasvěcené českému národnímu patronu

Ve farnostech, které jsou spravovány z jirkovského děkanství, najdeme dva kostely, které jsou zasvěceny svatému Václavu. Václav je patron české země a byl rovnocenně ctěn i německými občany sídlícími v české zemi.

Byl jednotícím prvkem obyvatel pohraničí. Jméno Wenzel bylo oblíbeným u sudetských Němců (např. Wenzel Hocke). My to tak nevnímáme, ale svatý Václav musel být slaven i v nečeských zemích. On jediný byl dlouhá staletí v seznamu římského martyrologia za nás a měl být slaven po celém světě. My máme právo v partikulárním kalendáři slavít i své české a moravské svaté, takže nám osoba Václava v liturgickém roce nijak zvlášť nevyčnívá. Tolik tedy důležitý světový prvek úcty svatováclavské.

Strupčický kostel svatého Václava je nyní hlavním kostelem farnosti Nové Sedlo nad Bílinou, neboť farní kostel svatých Petra a Pavla byl zbourán a stejně tak i fara, i obec a sousední obce, výměnou za hřejivé teplo hnědého uhlí. Kráter se přiblížil i ke Strupčicím a měly být zbourány. Díky změně režimu k tomu však nedošlo. Hned za obcí však zůstalo návrší hlušiny zarůstající „berjozkami“ a měnící se v les. Ale pospěšme z březového návrší hlušiny do útulného kostela zemědělských Strupčic. Svatý Václav už tu na nás čeká.

Na nástrojní malbě v presbytáři nalezneme Václava přicházejícího na poradu říšských knížat s určitým zpožděním a vida, proti rozzlobenému německému císaři se ho zastal sám anděl. Mezi anděly na jiném obraze stoupá Václav krásně na bílých obláčcích. Hledí na matku Marii s Ježíškem, kteří jako by stáli u prahu nebes. Podobizna snad „paladia země české“? Nevím. Přijďte se podívat. Na sousedním přemyslovském hradisku Václav pečuje o úrodu hroznů pro mešní víno a obilí pro svaté hostie. I zde v severních Čechách byly vinice, blízká to práce tehdejšími věřícími. Strneme však před hlavním oltářem. Václav je ubíjen k smrti. Kostel zamčený. Bratr nenávidí. Smutná scéna. Ovšem realita. To jsme si znovu připomněli na národní pouti ve Staré Boleslavi, kde je u hrobu ne obraz, nýbrž sousoší (téměř živé) zavraždění svatého Václava. Ostatní vyobrazení v interiéru strupčického kostela jsou poškozená vlivem odpadávající omítky. Ještě jednou ale nalezneme postavu svatého Václava, a to když vyjdeme před kostel a podíváme se do výklenku nad vchodem. Zde je

Václav „vítězný“ a směle vítá všechny, kdo do kostela na bohoslužbu spěchají. Dá Bůh, že nebude zamčeno.

V horském Kalku bohužel svatováclavský kostel chátral mnohem víc než v zemědělské oblasti Podkrušnohoří. Kostel se zde nachází asi půl kilometru od hranice s německou obcí Rübenu na hlavním hřebetu Krušných hor. Tuhé zimy, množství srážek a prudký horský vítr udělaly své. Ale pozor: ani dříve nemuselo být lépe... Obyvatelstvo zde bylo v jedné historické etapě protestantské a když při rekatolizaci přišel první katolický farář nastálo, byl okamžitě zabit protestanty z Rübenu. Tolik smutná událost. To samé se však událo i na děkanství v Jirkově. Kostel byl na konci komunistické éry zcela zchátralý (viz dnešní interiér). Pán Bůh zaplať za to, že obec Kalek kostel alespoň zvenčí opravila, zastřešila a osadila okny. Co tento kostel čeká, nikdo neví. Kéž by se stal na přímluvu svatého Václava místem setkávání Čechů a Němců v odpuštění a toleranci. Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!

P. Miroslav Dvouletý
administrátor, Jirkov

Rok sv. Václava

Jarní plesání plesání plesání

Katka HORKÁ

Zatímco v loňském roce se ples konal v průběhu hlavní plesové sezóny, letos se plesání z důvodu uzavření výletního zámečku Větruše, kde se ples měl původně v lednu konat, muselo zrušit a odsunout na pozdější termín.

Vše dobře dopadlo a ples se konal v náhradním jarním termínu v sále Setuzy, což – jak se ukázalo na místě samém – mělo i jednu výhodu. Tou byl volnější parket a tím pádem také více místa pro tanečnický, což sama mohu jen potvrdit. ☺

Letos 12. dubna se uskutečnil v pořadí již 8. farní ples, ale tentokrát, jak vidno, ve velmi netradičním čase.

Ples byl zahájen kolem 20.30 hodin úvodním slovem arciděkana P. Miroslava Šimáčka, po kterém následovalo netradiční zahajovací předtančení. Mnoho z nás určitě někdy vidělo předtančení ve stylu latinskoamerických či klasických tanců, avšak letos se o tento zážitek postarala skupina Simchat, což v překladu znamená „Radost“, a to sérií židovských tanců na nové i starší židovské písně. Poté nám k tanci i poslechu hrála dvoučlenná skupina Roxil Music, která hrála velice pěkně a na své si přišli příznivci všech známých tanečních variací, které si pamatujeme ještě z tanečních... klasickými ploužáky a českou polkou počínaje a latinskoamerickými tanci konče. Zatancovali si opravdu všichni.

V průběhu večera se prodávaly lístky do tomboly a výherci si postupně vyzvedávali své výhry, a to od lahvi vína či jiného alkoholického nápoje, různých pochutin po knížky a kalendáře, obrázky apod. Hlavní cenou

byly poukázky na večeři v hodnotě 500 Kč a dvakrát masáž s tréninkem ve fitness centru s trenérem v hodnotě 1600 Kč, o které se losovalo krátce po 23. hodině.

Celý večer při tanci a povídání s přáteli rychle utekl a kolem druhé hodiny ráno se ples nachýlil ke svému konci.

Závěrem bych se chtěla podělit o některé své dojmy z účasti na plesu. Skvěle jsem si zatančila, potkala kamarády z ústeckého spolča a mnoho dalších známých i neznámých tváří a všichni jsme prožili příjemný večer plný hudby, společenského tance a povídání. Tímto bych chtěla všem farní ples jen a pouze doporučit! Na viděnou za rok! ☺

(Vážení přátelé i ty, milá Kateřino, mi prosím odpusťte, že jsem opoměl v minulém čísle u reportáže z DCM uvést Kateřinu jako atorku textu. Jako omluva budiž tvé jméno zvětšeno. P. H.)

Katka Horká, Ústí nad Labem

PŘEDNÁŠKA P. B. BENEŠE o kardinálu Trochtovi

Filip Landa – Liberec

Během působení P. Pavla Macha v Liberci se již stalo tradicí, že se jednou za čas do zdejší farnosti a společenství vysokoškoláků pozve zajímavý host. 31. března na arciděkanství zavítal P. Benno Beneš a hovořil o životě a díle Štěpána kardinála Trochty. Během svého vyprávění se dotkl i problému odsunu německého obyvatelstva ze Sudet a celé téma se nakonec ukázalo jako aktuální a velmi potřebné. Otec Benno se jakožto salesián se Štěpánem Trochtou několikrát setkal, navíc může čerpat z mnoha svědectví blízkých lidí a v neposlední řadě disponuje unikátními materiály, které během svého života usilovně shání. Všechny tyto podklady přispívají k objektivnímu uchopení náročného období, v němž vykonával biskup Trochta svůj úřad a ukazují, že se jednalo skutečně o výjimečného člověka. Podle P. Benna jeho význam spočívá především ve schopnosti vidět do budoucna. Teprve s odstupem času se ukazuje, že Štěpán Trochta jednal

vždy tak, jak nejlépe v dané situaci mohl. Litoměřickou diecézi poprvé přebírá v žalostném stavu po 2. světové válce a po odsunu německého obyvatelstva, při němž se po celém území Sudet odehrávala nepředstavitelná zvěrstva proti lidskosti, o nichž se do dnešní doby pokrytecky mlčí. Podruhé se vrací do své diecéze z komunistického kriminálu, který sám označil za horší než nacistické věznění. Zatímco fašisti jej chtěli zabít, komunisté jej chtěli v první řadě kompromitovat. Složitá historie téměř celého 20. století zasadila diecézi rány, z nichž se bude ještě dlouho vzpamatovávat.

Během poutavého povídání P. Benna jsem přemítal, jak dlouho tento proces vzpamatování může ještě trvat. Bude to zřejmě dlouhá doba, než se s trpkými dějinami vyrovnáme, než je přijmeme a odčiníme. Dospěl jsem k závěru, že diecéze potřebuje pokání. Uvědomil jsem si další z rozměrů každoročního putování mládeže, posvěčujícího dran-

Štěpán kardinál Trochta

covanou krajinu. A uvědomil jsem si, v jakém stavu přebíral diecézi i biskup Pavel Posád. I před ním se vynořila jako zlý sen minulost a chopila se vlády dříve, než stihl udělat potřebné kroky k vypořádání se s ní. Diecéze by se nyní měla semknout v modlitbě za nového pastýře, aby vydržel aspoň tolik jako muž, který předcházel svůj národ cestou křížovou – Štěpán kardinál Trochta. Jeho velikonoční přání z roku 1974 znělo: Všemohoucí Bože, nám všem, kdo jsme ohroženi vědomím ukřivděnosti, vědomím bezvýhodnosti svého postavení, vědomím marnosti svých obětí a vědomím své bezmocnosti proti zlu, vlej hlubokou nadpřirozenou víru ve Zmrtvýchvstání svého Syna, které proměnilo potupnou popravu v nejslavnější vítězství a krátkozraký jásoť v neslavné ticho. Tuto cyrilometodějskou víru rozmnožuj v nás Bůh + Otec + Syn a + Duch Svätý.

OREL župa sv. Zdislavy

**Orelský turnaj ve stolním tenise
Lomnice nad Popelkou 29. 3. 2008**

Původně jsem poskytl jen velmi stručnou zprávičku, skoro jen výsledky, šéfredaktor Zdislavy bratr Petr Němeček (bratr je prosím pěkně Miroslav a já bratr Petr Hudeček :-)) pozn. redakce) mě ale povzbudil a poprosil, že výsledky jen tak zveřejnit ve Zdislavě asi nikoho, mimo místních, nenadchne, že to chce krátkou zprávu nebo reportáž, a bude-li i fotka, pak hurá. Nejprve jsem si připravil odpověď ve smyslu „Co jsem napsal, napsal jsem“, než se ale večer s večerem sešel a znovu jsem se připojil na internet, uznal jsem, že i když nebylo zajištěno focení ani natáčení (a to bychom stejně poslali na adresu jinou (TV Noe) ani napsání zprávy někým jiným, že protentokrát si mohu najít čas trošku více napsat já – a třeba se toho příště raději ujme někdo jiný.

Jednalo se o orelský kvalifikační turnaj pro kvalifikační oblast, která byla ústředím Orla stanovena v rozsahu krajů Orlického (Pardubického), Královéhradeckého, Libereckého a Ústeckého (dle Ústí nad Labem). V českých poměrech není aspoň dosud důvod zvláště pořádat kvalifikační soutěže a zvláště jiné akce pro nejšířší okruh zájemců. Dosud se nám nestalo, že by zájemců o nějakou akci bylo příliš mnoho, proto akce pořádáme jako otevřené a pozvánky kromě interne-

toových stránek <http://web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy> a informování v rámci orelské organizace rozšiřujeme prostřednictvím známých, v této věci vstřícných křesťansky orientovaných sdělovacích prostředků a zejména katolických duchovních (v litoměřickém diecézním oběžníku ACEL dosud nic neodmítli připojit jako přílohu), ale nadchnout příliš mnoho lidí se nedaří, spíše se radujeme z každé akce, která se zdaří. A není to samozřejmost: už jsme letos pro skutečně nedostatečný zájem zrušili soutěže v kolektivních sportech (zejména florbal, malá kopaná) pro dorostence, starší i mladší žáky. Nicméně na letošní turnaj ve stolním tenise se v termínu přihlásily jen orelské jednoty Lomnice nad Popelkou, Loukov u Semil, Semily a Vysoké nad Jizerou celkem se 6 muži, 4 ženami, 3 žáky, 1 dorostencem, 4 družstva mužů a po 1 družstvu žen, žáků a dorostenců. Dodatečně se pak přihlásili a dorazili ještě 2 muži za Orel jednotu Turnov, z orelských jednot Loukov a Vysoké zase přijelo hráčů méně. Neúčastnil se nikdo z dálného východu Čech – tam se letos kvalifikací ve stolním tenise ujímají ve Vysokém Mýtě, neprojevil zájem nikdo z oblasti Jilemnicka, kde mladí křesťané týž den – byť pozdější hodinu – pořádali velkolepý ples, nepřihlásil se nikdo z takových skvělých center mladého křesťanstva litoměřické diecéze jako je např. Mladá Boleslav, Liberec, Jablonec nad Nisou, Litoměřice, Ústí nad Labem, Teplice, Chomutov atd. a celého jejich okolí. Ale to nic, zásadu „Nepřátel se nelekejme, na množství nehleďme!“ známe přece už delší dobu.

Turnaj jsem řídil já. Asi naposled: jednak protože jsou i jiní, jednak s ohledem na občasnou kritiku (až výsměch a nadávky) ze strany některých mladistvých účastníků. Ne že bych nebyl zvyklý nebo s tím nepočítal nebo to nepřežil, i když mě to deptá (člověk je zvyklý na všelijaké jednání i od jinačích pánů), ale táži se sám sebe, zda je vhodné, aby se na mě – kněze – zlobili a tupili mě někdy i ti nejzbožnější výrostci jako rozhodčího nebo pořadatele sportovní akce (ať už v jednotlivých případech právem či neprávem). Jednotlivé zápasy v soutěži jednotlivců i družstev se hrály na 3 vítězné sady z 5, počítali si to hráči sami, možná někdy za malé pomoci okolostojících, k žádnému zápasu nebylo potřeba autoritativně určovat rozhodčího nebo řešit nějaké spory. Turnaj jednotlivců byl hrán

– aby si především všichni zahráli – společně v jedné skupině švýcarským systémem na 5 kol.

Švýcarský systém se běžně používá v šachu, ale s užitkem je použitelný ve všech sportech, kde se vychází z výher a proher a případně nerozhodných výsledků v jednotlivých utkáních. Spočívá v tom, že v každém kole se proti sobě řadí soupeři, kteří do té doby v soutěži získali stejný nebo blízký počet bodů (přesný systém přiřazování bývá různě upřesněn a jsou zpracovány počítačové programy pro šachové turnaje). Nemusí tak při větším počtu ani hrát každý s každým, ani se nerozděluje do skupin, kde by byl už nasazený skoro jistý vítěz skupiny; podobně jako při vyřazovacím systému (případně na dvě či více porážek) se postupně nejlepší dostávají proti nejlepším, ale ani ti méně dobří nejsou rychle vyřazeni, ale pokračují a dostávají se mezi přibližně stejně dobré soupeře a zahrají si stejně jako ti nejlepší.)

Konečné pořadí bylo sestaveno zvláště podle jednotlivých kategorií, v případě stejného konečného počtu bodů k upřesnění stačilo přihlédnout ke vzájemným zápasům (jak to samozřejmě bylo již předem stanoveno). Turnaj družstev mužů (příp. dalších kategorií, pokud by byla aspoň 2 družstva) byl plánován systémem vyřazovacím na 2 porážky s tím, že jednotlivá utkání družstev se hrají na 10 zápasů do dosažení vítězného bodu jedním z družstev: vzhledem k tomu, že nakonec byla jen 2 družstva mužů a 2 družstva žen (2členná, na 5 zápasů), nebylo to nijak složité.

Turnaj se tedy zdařil, ač by to jistě mohlo být ještě lepší. Konečné výsledky: Kvalifikační turnaj jednotlivců: Muži: 1. Jan Suja (Orel jednota Semily) 10 b., 2. Luboš Novák (Turnov) 9, 3. Petr Mizera (Turnov) 8, 4. Stanislav Drahný (Semily) 8, 5. Jiří Šubr (Vysoké nad Jizerou) 8, 6. Vít Jůza (Loukov u Semil) 5. Dorostenci: 1. Jaroslav Tichý (Semily) 7. Žáci: 1. Stanislav Drahný (Semily) 8, 2. Jiří Tichý (Semily) 7. Ženy: 1. Jarmila Bergrová (Lomnice nad Popelkou) 8, 2. Bohdana Tichá (Semily) 7, 3. Jarmila Drahná (Semily) 6, 4. Anna Sujová (Semily) 6. Kvalifikační turnaj družstev: Muži: 1. Orel jednota Semily, 2. Orel jednota Turnov (výsledek vzájemného utkání 5 : 5, 16 : 16 na sady, 264 : 237 na míčky!) Ženy: 1. Orel župa sv. Zdislavy, 2. Orel jednota Semily (3 : 2).

Vít Jůza, župní sekretář

Všední den v olomouckém semináři

Když se řekne kněžský seminář, tak věřící člověk tak nějak ví, že se jedná o budovu, v které se připravují většinou mladí muži, kteří zaslechli Ježíšovo volání k následování. Už méně se ví, jak to v semináři uvnitř vypadá a ještě méně, jakým způsobem zde bohoslovci prožívají den po dni celých pět let.

Možná si mnozí lidé představují, že seminář je něco jako klášter, jehož zdi jsou zakryté tajemstvím, jako by uvnitř bylo vše takové potměšilé, zkostnatěle strohé, možná i vyvolávající trochu strach. Tak tomu však vůbec není! Seminář (a platí to i pro klášter) je takový, jací jsou uvnitř ti, kteří tu vytvářejí jedno velké společenství. Takové seminární společenství je složeno z různých mužů; od těch, kteří sem přišli ve zralém věku a mají za sebou už hodně životních zkušeností, až k těm, kteří se hlásili do semináře ihned po střední škole. Vůbec nezáleží na tom, kdo má zde kolik titulů, ale na tom, že všichni jdeme po cestě ke kněžství, ke kterému nás zve Bůh. Vzájemně

si pak vypomáháme a modlíme se nejen za nás, ale také za farnosti, do kterých budeme jednou posláni. Velkou pomocí v našem každodenním úsilí přípravy na kněžství si jsme nejen jeden druhému, ale nemalou měrou nám také pomáhají všichni ti, kdo se za nás modlí. Jsme za to moc rádi.

Bylo by náročné krátce popsat, co vše se v semináři během roku děje, proto se zmiňme stručně jen o denním řádu semináře. Abychom zvládali každodenní povinnosti v semináři, napomáhá nám, abychom dokázali co nejvíce využít čas, který zde máme od Boha – a pro Boha.

K našemu životu v semináři patří ranní rozjímání, mše svatá a spo-

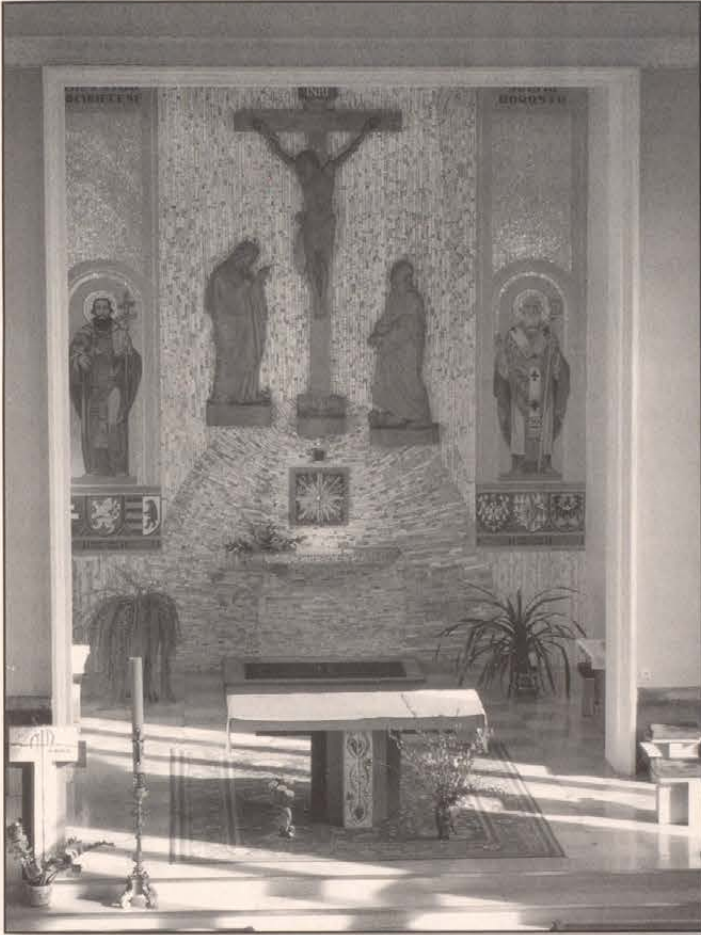
lečné slavné ranních chval. Takto duchovně nabítní začínáme každý den. Po snídani se přemístíme na nedalekou teologickou fakultu, kde získáváme znalosti z různých teologických oborů, učíme

se potřebné cizí jazyky, filozofii, základy pedagogických znalostí a dovedností a celkově se za pomoci vyučujících vzděláváme v teoretických i praktických otázkách teologie. Po takovém dopoledním maratónu se společně setkáváme v kapli, kde se modlíme Anděl Páně (ted' o Velikonočních Vesel se, nebes královno) a na chvíli se v tichu pozastavíme nad tím, jak jsme prožili celé dopoledne. Po obědě máme buď ještě odpolední vyučování, nebo čas, který můžeme využít podle sebe k odpočinku, zařízení si osobních věcí, ke sportu atp. Později odpoledne a večer máme ještě vyhrazený čas na studium nebo duchovní četbu. Před večerí se modlíme nešpory. Některé dny máme ještě společnou modlitbu růžence, nácvik liturgického zpěvu nebo adoraci. Následně, na samém konci dne, nám před modlitbou kompletáře otec spirituál dává náměty k rozjímání z Písma na druhý den.

Tak vypadá všední den v semináři. Mimo to má každý z nás v semináři něco na starosti. Někdo spravuje počítače, někdo je kostelníkem, varhaníkem, knihovníkem, liturgem, členem pěveckého sboru, správcem auta atd. Každý si zde najde to své, co rád dělá a čím může posloužit i druhým.

Kamil Škoda

Min. kultury PODPOŘÍ farnost v Jiříkově

Odbor církví Ministerstva kultury ČR přidělil Římskokatolické farnosti Jiříkov státní dotaci na projekt Poutní cesta po Šluknovském výběžku. Veřejnosti se díky tomu představí významné církevní památky Šluknovského výběžku. Jiříkovská farnost uspěla se svým projektem na Ministerstvu kultury ČR v rámci v Konkursu na podporu významných kulturních aktivit církví a náboženských společností pro rok 2008.

Římskokatolická farnost bude projekt Poutní cesta po Šluknovském výběžku realizovat od dubna do října roku 2008. „Projekt zahrnuje tisk celobarevné informační skládačky v české a německé jazykové mutaci, tisk propagačního katalogu a mapu poutní cesty. Vydáním tiskovin a pořádáním tradičních náboženských poutí chceme upozornit na existenci významných církevních památek Šluknovského výběžku,“ řekl Jozef Kujan ze salesiánské komunity, která spravuje římskokatolické farnosti v Rumburku, Jiříkově a okolí. Informační materiál Poutní cesta Šluknovskem provede věřící po jedinečných sakrálních stavbách regionu. „Vydané tiskoviny stručně shrnou historii a informace o dostupnosti historických poutních míst Šluknovska, např. Anenský vrch u Lobendavy, Filipov, Jiřetín pod Jedlovou (Křížový vrch), Rumburk (lore-

Klára Mágrová, koordinátor projektů

tánská kaple), Sněžná a Vilémov“, uvedl jiříkovský farář J. Kujan.

Projekt Poutní cesta po Šluknovském výběžku návštěvníky cíleně zavede do míst s nepretřžitou poutní tradicí trvající už od barokních dob, jako je tomu např. v případě loretánské kaple v Rumburku od roku 1707. Představeno bude i poutní místo Filipov, které největšího rozkvětu dosáhlo ve 30. letech 20. století, kdy bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově byla jedním z nejnavštěvovanějších poutních míst ve Střední Evropě.

PODROBNOSTI O FARNOSTI JIŘÍKOV

Římskokatolické farnosti Jiříkov je nezávislá neziskovou organizací, evidovanou od 1. 7. 1994 v Rejstříku církevních právnických osob Ministerstva kultury ČR. Organizace zajišťuje náboženskou činnost a orientuje se na sociální projekty na místní úrovni. Do její hlavní činnosti patří: Práce s lidmi a rozvoj tradičních duchovních hodnot, sociální, kulturní a náboženská činnost a péče o záchranu architektonického dědictví.

ŘKF Jiříkov např. organizuje zábavné odpoledne pro děti, prázdninový pobyt pro děti Chaloupky, listopadový Svatomartinův lampiónový průvod, cyklus koncertů duchovní hudby v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově a kostele sv. Jiří v Jiříkově.

lorey, které začalo v roce 2001. Restaurátorky přistoupily k obnově nástropní malby nad hlavním schodištěm v objektu Svatých schodů,“ doplnil páter Jozef Kujan.

Do Programu záchrany architektonického dědictví ČR byla Loreta zařazena v roce 1996. Dokončení záchraných prací se odhaduje na rok 2010, ale definitivní termín závisí na množství získaných finančních prostředků. Zatím se zde provedly záchranné práce za 17,9 mil. korun, na něž přispěl stát, vlastník objektu, Biskupství litoměřické a Město Rumburk.

„Výjimečná rumburská kulturní památka Loreta oslavila v roce 2007 tři sta let od dostavby a vysvěcení. Hlavní oslavy vyvrcholily 15.–16. září 2007, ale významné jubileum se připomínalo po celý rok. Připraven byl cyklus koncertů, výstav, divadelních vystoupení, přednášek a dalších doprovodných kulturních akcí,“ řekla průvodkyně Barbora Hildebrandtová. V rumburské Loretě se nyní návštěvníci mohou až do 17. 5. 2008 seznámit s výstavou barevných fotografií národních parků Venezuely a prodlouženou výstavou Historické liturgické oděvy. V pátek 23. 5. 2008 se odehraje druhá Loretánská noc. V rámci 4. ročníku celorepublikového Festivalu muzejních nocí 2008 bude tento den rumburská kulturní památka přístupná ve večerních hodinách.

PODROBNOSTI O RUMBURSKÉ LORETĚ

Rumburská loreta je přesnou kopií italského originálu a nejsevernější loretou v České republice. Architektonicky cenná Santa Casa (tj. Svatá chýše) je kopií domku P. Marie v Nazaretu, v němž byl vychován Ježíš. V Rumburku ji podle projektu Jana Lucase Hildebrandta založil majitel panství kníže Antonín Florián Liechtenstein. K vysvěcení objektu došlo 15. 9. 1707. Loretánský komplex tvoří kromě loretánské kaple ambity s křížovou cestou, klášterní kostel sv. Vavřínce a bývalý kapucínský klášter.

Rumburská loreta byla významným mariánským poutním místem pro oblast severních Čech a Lužice. Od roku 1950, po zrušení rumburského kapucínského konventu, byla pro běžné návštěvníky přístupná jen příležitostně a trpěla dlouhodobou neúdržbou. Roku 1964 byla vyhlášena za nemovitou kulturní památku. Loretánský komplex je opětovně od roku 1995 vyhledávaným cílem návštěvníků z ČR a SRN. Od roku 1996 je obnovován, od roku 1998 z Programu záchrany architektonického dědictví Ministerstva kultury ČR. V roce 2007 si Loreta Rumburk připomenula 300 let od dostavby a vysvěcení. Kulturní památka je přístupná celoročně od úterý do soboty, v dubnu až říjnu mezi 10.00 až 17.00 hod., od listopadu do března mezi 9.00 až 16.00 hod.

1707 - 2007

**LORETA
RUMBURK**

MÁ PODPORU MINISTERSTVA KULTURY ČR

Ministerstvo kultury ČR přispělo v roce 2008 na obnovu nejsevernější loretánské kaple v Evropě. Barokní Loreta v Rumburku, která je v havarijním technickém stavu, byla podpořena z Programu záchrany architektonického dědictví pro rok 2008. Nemovitá kulturní památka je součástí areálu bývalého kapucínského kláštera a o její záchranu od roku 1995 usiluje vlastník objektu, Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk.

„Od Ministerstva kultury obdržíme 950 000 Kč, dalších 150 000 Kč poskytne Město Rumburk a 90 000 Kč Biskupství litoměřické. Rozsah plánovaných prací přizpůsobíme výši přidělené dotace.“

Oproti požadovaným 3,5 mil. Kč tak proinvestujeme pouze jednu třetinu. Podstatné pro nás ovšem je, že obnova mariánského poutního místa bude nadále pokračovat. V roce 2008 bychom rádi obnovili fasády na vnitřním nádvoří lorey a nechali restaurovat nástropní malby v kapli Kalvárie v objektu Svatých schodů a interiér ambity,“ uvedl páter Jozef Kujan ze salesiánské komunity, která spravuje římskokatolické farnosti v Rumburku a okolí.

„V roce 2007 se obnovila ohradní zeď v jižní části areálu u prodejny Ovoce-zelenina, restaurovala se vitráž v kapli sv. Josefa. Podarilo se dokončit restaurování cyklu 32 nástropních maleb v ambitech

Poznáváme farnosti *v naší diecézi* Benešov nad Ploučnicí

Takhle by se dal nazvat seriál článků o poznávání farností v naší diecézi. Bylo by dobré, kdyby se našli občas lidé, kteří by byli ochotni aspoň něco napsat o své farnosti, kde žijí.

Ostatní věřící by viděli, kde to duchovně žije. Zároveň by tam mohly být i oznámení o chystaných akcích. Určitě potěší i to, co se ve farnosti událo zajímavého. Záleží taky moc na nás věřících, jaký bude časopis Zdislava a jak vypadá naše diecéze.

Jako první bych vám chtěla napsat o farnosti Benešov nad Ploučnicí. Město má 4 200 obyvatel a v neděli chodí do kostela asi tak 20–30 věřících, o svátcích možná o něco víc. Stává se již tradicí, že na Velikonoční svátky navštíví naši velikonoční vigilií místopředseda senátu pan Petr Pithart, i když letos mu to asi nevyšlo. Máme zde krásný chrámový sbor pod vedením paní Zdeny Hubáčkové a soubor duchovních písní mládeže. V obou jsou mezi nimi lidé věřící i nevěřící, a tak můžeme aspoň malinko evangelizovat a předávat víru dál. Boží

cesty jsou nevyzpytatelné, a tak nikdy nevíme, co koho osloví. Největším problémem je, že nemáme zázemí na faře, a tak se vlastně nemáme jako farníci kde scházet. Je to velká škoda. Ale jako se říká všechno zlé je i k něčemu dobré, tak se nám podařilo občas si pronajmout místní klub důchodců a tam pořádat nějaké akce. Máme zde adoptovaných 13 černoušků – sirotků z Afriky – Zambie. Nyní odjela do Zambie na humanitární pomoc z naší farnosti Lucka Šumová. Nejdříve se připravovala půl roku v Anglii a Norsku, než mohla do Zambie vycestovat. Taky Vás prosíme o modlitbu za ni i za děti, které bude mít na starost. Bude se starat asi o 20 černoušků sirotků od 6 let do 20 let. Práce tedy opravdu bude mít dost. Rádi bychom uspořádali nějakou dobročinnou akci na podporu Afriky. Věříme, že se najdou lidé, kteří nás podpoří. Ale o tom bychom informovali včas ve Zdislavě.

Od roku 1992 máme družbu s partnerskou farností Heidenau v Německu. Máme určeny dny bě-

hem roku, kdy se pravidelně společně setkáváme a prožíváme společně mši svatou i setkání. Taky nás finančně podporují. Za dobu od revoluce se nám zde vystřídal již několik kněží. Průměrně zde slouží tak tři roky – výjimečně déle. To se velmi podepisuje na duchovním životě u nás i na věřících. Trvá nějakou dobu, než si zvykneme, a když si zvykneme, jde kněz pryč. Často vypomáháme ve farnostech v okolních vesnicích při úklidu, poutích a pod. Jsem ráda, že jsem měla možnost poznat další věřící z Litoměřic a navázat kontakt s nimi při pouti do Českých Budějovic. To byla moc pěkná pouť.

Myslím si, že je zde na severu dobrá duchovní základna a že to tady ještě vírou žije.

Ukažme ostatním diecízím, že jsme diecézí živou a krásnou, že umíme žít spolu, i když nás občas trápí nějaký ten kříž.

Za farnost Lída Šumová

MILÍ RODIČE

9.–10. 5. 2008

se koná pro děti cca od 6. tř.

DUCHOVNÍ OBNOVA

v Jablonném v Podještědí

Při obnovách se již několik let setkávají děti z více farností a prožívají pěkné chvíle ve společenství s Bohem i mezi sebou.

Odjezd

pátek 9. 5. 2008 v 17. 00 hod
od arciděkanství fary v Liberci
(budou zajištěna auta)

Návrat

neděle 10. 5. 2008
mezi 16.00–17.00 hod.

Strava zajištěna
Cena pobytu je 250 Kč

S sebou

přezůvky, spacák, hyg. potřeby,
oblečení pro pobyt v přírodě i do
kostela (v neděli ráno mše sv.)

Kapacita je omezena,
hlaste se předem

e-mail: dana.glaserova@volny.cz
tel.: 737 560 512

Zámek v Benešově nad Ploučnicí

Vzpomínka na P. Václava Hloucha

Kamarád, kněz mne požádal, zda bych nenafotil pohřeb otce Hloucha. Udělal jsem to moc rád, protože jsem věděl z vyprávění mých přátel, jaký to byl člověk. Vždyť právě on přivedl mého kamaráda k zasvěcenému životu. V Mladé Boleslavi jsem to, že odešel opravdu OTEC, cítil ode všech farníků. Jeden z nich mi poslal rozhovor s otcem Hlouchem, který vyšel před pár lety ve farním zpravodaji. Přijměte jej, stejně jako fotografie, coby vzpomínku na mladoboleslavského kanovníka.

Petr Hudeček

Motto: Před desítkami roků, před bránou katedrály jsme v zamyšlení, s díkem v srdci stáli. P. Václav Zemek

F. N. Otče kanovníku, v rozhovoru s Vámi bych chtěl projít z části verši básníka Vysočiny, kněze a bývalého vikáře havlíčkobrodského vikariátu P. Zemka. Vzpomínáte si, co bylo obsahem Vašeho díku, jak o něm hovoří autor veršů?

P. V. H. Poděkování za velkou milost – vyvolení od Krista ke kněžské službě, která pokračuje v díle Kristově: učitelském, kněžském a pastýřském i přes lidskou slabost a nedokonalost. Ten dík převládá nad vědomím těžkosti působení v totalitním režimu a v diecézi litoměřické „kamenolomu Páně“.

... „Jak málo z toho jen jsme mohli naplnit a spíše pokání, jež slzami se třpytí“...

F. N. Domnívám se, že při tom „málu“ byly i světlé chvíle uspokojení. Vzpomínáte rád některé?

P. V. H. Rozhovor se studentem VŠ z tradiční katolické rodiny z doby totality. Hovoří o studiu na VŠ. Najednou vyřknu otázku: „A co když tě Ježíš volá ke kněžství?“ Nastává obrat, přihláška do semináře, cesta ke

kněžství, primice. Při pozdravení pokoje mi novokněz polohlasně řekl: „Pán Bůh zaplať za povolání.“ Asi 30 roků požehnaně působí jak v naší zemi, tak i v zahraničí.

... „Dnes unaveni prací, věkem, který běží a dovolí nám chvilku zastavit se stěží své díky položíme v dlaně Matky Boží“

F. N. Nemohu opomenout při našem ohlednutí Pannu Marii. Jak jste ve svém životě dlaně Matky Boží cítil?

P. V. H. Podle biskupského hesla zemřelého strýčka biskupa Josefa Hloucha: „Skrze Marii k Ježíši.“ Hlavním aktem je Ježíš, Marie mocně působí svou přímluvou. Také jsem pociťoval její mateřské působení jako Matky Boží, matky církve i matky každého z nás. Ona je královnou apoštolů i nás kněží.

... „Kéž na přímluvu její zástup nových kněží zazpívá od oltářů píseň mládí svěží.“

F. N. Měl jsem možnost pozorovat část vašeho kněžského života. Víím, že jste spolupůsobil u řady chlapců, aby od

oltáře zpívali píseň mládí. Byla to asi vaše velká kněžská radost?

P. V. H. Opravdu ano. Toto působení pro budoucí kněžská povolání se táhne jako zlatá nit celým mým kněžským životem. Tím hlavním působícím je sám Ježíš. Povolání je od Ježíše, souhlas od člověka. Naším posláním je tomuto souhlasu napomáhat modlitbou, slovem i příkladem.

F. N. Asi bychom se všichni mohli ztotožnit se závěrem „Ohlédnutí“, kde P. Zemek říká:

... „Už řídnu naše řady. Starostmi vyčerpáni šeptáme v pokoře: Dej, Pane požehnání každému z nás, ať v brázdě smíme stát, jako o primici opět srdce své Ti dát...“

Děkujeme Vám otče kanovníku Václave Hlouchu.

připravil: František Němeček
fotografie: Petr Hudeček

MUDr. Jan PUR

Otčenáš a jeho kořeny

Díl první

Pročítáme-li evangelia, upoutá nás výrazná osobnost Ježíše z Nazareta, obdivuhodného kazatele, uzdravovatele, divotvůrce, imponujícího rabbiho. Jistě byl neobyčejný muž, ale stejná lidská bytost jako každý z nás. Do jeho charakteristiky neodlučně patří, že se modlil – často brzy ráno a o samotě. Dával učedníkům příklad.

I když pro učedníky jako pravověrné Židy tvořila modlitba významnou část jejich života, přesto jeden z nich, zřejmě jménem všech žádá: „Pane, nauč nás modlit se, jak tomu učil své učedníky i Jan“ (Lk 11, 1). Proč asi? Chtějí se naučit Ježíšovu modlitbu, přejí si být uvedeni do jeho osobního vztahu s Bohem. Chtějí se naučit modlitbu shrnující Ježíšovo poselství, která je bude jednoznačně identifikovat jako jeho učedníky. A Ježíš je naučí Otčenáš (Mt 6, 9–13, Lk 11, 2–4). Tato událost nám také vypovídá o tom, proč od počátku 3. století po Kr. (Tertulián) je tato modlitba považována za rekapitulaci celého evangelia. My, co jsme přijali křest jako nemluvňata, jistě patříme k těm, co kromě modlitby k andělu strážnému jsme jako první poznali Otčenáš. Většinou nás ho naučila maminka (alespoň u mě tomu tak bylo). I když jsme mu jako děti dobře nerozuměli, po létech, a to až v dospělosti jsme si začali uvědomovat, že touto modlitbou, kterou nám lidem zanechal sám Pán Ježíš Kristus, vstupujeme do společenství, do vnitřního života Svaté Trojice. To byl jistě také důvod, proč v prvních stoletích křesťanské éry byla modlitba Otčenáš jednou z posledních věcí, které se učili katechumeni v katechumenátu.

Přednášeli ji pak veřejně po svém křtu o velikonoční vigílii. Tím oslavovali zrod nového stvoření, kterým se stali a zároveň vstup do křesťanského společenství.

Tato modlitba výrazným způsobem odráží synagogální liturgii. Struktura odpovídá struktuře židovské modlitby, jak ji nacházíme v biblických modlitbách, např. v modlitbě Davidově (1Pa 29, 10–20). Beracha na počátku modlitby, pak prosba nebo prosby a na konec shrnující beracha. Slovem beracha se označuje požehnání, chvalořečení, díkuvzdání. V ní se kondenzuje veškeré bohatství a originalita židovského myšlení – vymezuje trojí vztah: k Bohu, ke světu a k spolubližnímu.

Protože se domnívám, že Davidova modlitba není všeobecně v paměti, dovolím si ji odcitovat:

Beracha na začátku.

„Požehnán jsi, Hospodine, Bože Izraele, našeho otce, od věku až na věky. Hospodine, tvá je velikost a bohatýrská síla, skvělost, stálost a velebnost, všechno, co je na nebi a na zemi, je tvé. Hospodine, tvé je království, ty jsi vyvýšen nade vším jako hlava. Bohatství a sláva pocházejí od tebe, ty panuješ nade vším, máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, vyvýšení a utvrzení všeho je v tvých rukou. Nyní, Bože náš, vzdáváme ti chválu a oslavujeme tvé jméno. Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou. My jsme před tebou jen hosté a příchozí jako všichni naši otcové. Naše dny na zemi jsou jako

Otče náš – tolik prací zaobírajících se touto Ježíšovou modlitbou se jen tak nevidí. Za poslední rok jsem si přečetl tři nebo čtyři, rozbor od bratra heretika Abd-ru-shina, další byl rozbor Aramejského otčenáše atd. ...

Když jsem byl na návštěvě u paní doktorky Purové a vybíral si knížky z pozůstalosti jáhna Jana Pura (o rozloučení s tímto výjimečným mužem jsme psali v minulém čísle), našel jsem práci Otče náš a jeho kořeny. Po přečtení jsem se rozhodl se s vámi o tento pohled na modlitbu našeho Pána podělit. Přeji vám mnoho inspirace vzešlé z čtení. Uvědomme si, že jde o jeden z klíčů, které nám tu Ježíš zanechal, když řekl modlete se k Otcí v tomto smyslu...

Petr Hudeček

stín a naděje není. Hospodine, Bože náš, všechno toto množství, jež jsme připravili, abychom vybudovali dům tobě, tvému svatému jménu, pochází z tvé ruky. Tobě patří všechno. Poznal jsem, můj Bože, že ty zkoumáš srdce a že máš zalíbení v přímosti. Přinesl jsem všechny tyto dobrovolné dary z přímého srdce. A nyní vidím, jak radostně ti přináší dobrovolné dary tvůj lid, který je zde.

Následují prosby:

Hospodine, Bože Abraháma, Izáka a Izraele, našich otců, zachovej navěky to, co si tvůj lid ve svém srdci předsevzal, a jejich srdce si připrav pro sebe. Dej, ať můj syn Šalamoun z celého srdce dbá na tvé příkazy, na tvé svědectví a na tvá nařízení, aby vykonal všechno, co je třeba k vybudování hradu, k němuž jsem vykonal přípravu.

Shrnující beracha:

Potom David vyzval celé shromáždění: „Dobrořečte Hospodinu, svému Bohu“, a celé shromáždění dobrořečilo Hospodinu, Bohu svých otců, padli na kolena a klaněli se Hospodinu i králi.

Takto vypadá typická struktura židovské modlitby. Beracha na počátku, prosby, shrnující beracha na konci.

Z tohoto důvodu je nepravděpodobné, že by Otčenáš končil slovy: „ale zbav nás od zlého“.

Zdá se, že původnímu textu je bližší závěr, jež uvádějí některé kódexy evangelia dle Matouše, který zní: „Neboť tvé je království i moc i sláva na věky věků. Amen.“

Tímto zvoláním končí modlitbu lid po embolismu kněze ve mši svaté. Sám kněz tuto doxologii říká před modlitbou za manžele, jak dobře víte.

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE
BENEDIKTA XVI.
KE XLV. SVĚTOVÉMU DNI
MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
Téma
POVOLÁNÍ VE SLUŽBĚ CÍRKVE
– MISIE –

Drazí bratři a sestry!

1. Pro Světový den modliteb za povolání jsem vybral téma: Povolání ve službě církve – misie. Apoštolům zmrtvýchvstalý Ježíš svěřil poslání: „Jděte tedy, získajte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého“ (Mt 28, 19), a ujišťoval: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28, 20). Církev je misijní jako celek a také v každém svém členu. V síle svátostí křtu a biřmování je každý křesťan povolán vydávat svědectví a hlásat evangelium, avšak misijní rozměr je zvláštním a intimním způsobem vázán ke kněžskému povolání. Ve smlouvě s Izraelem Bůh svěřil vybraným osobám, které povolal a poslal k lidu ve svém jménu, poslání být proroci a knězi. Tak to učinil například s Mojžíšem: „Nuže pojď,“ řekl mu Hospodin, „pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta... Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře“ (Ex 3, 10.12). Podobně tomu bylo i u proroků.

2. Přísliby učiněné otcům se plně uskutečnily v Ježíši Kristu. II. vatikánský koncil o tom tvrdí: „Aby tedy Kristus splnil Otcovu vůli, uvedl v život nebeské království na zemi, zjevil nám jeho tajemství a svou poslušností uskutečnil vykoupení“ (věroučná konstituce *Lumen gentium*, 3), Ježíš si vybral učedníky jako úzké spolupracovníky na mesiášské službě již během svého veřejného života, když kázal v Galileji. Například když při události rozmnožení chlebů říká apoštolům: „vy jim dejte jíst“ (Mt 14, 16), pobízí je tím k tomu, aby na sebe vzali zodpovědnost za potřeby zástupu, jemuž chce nabídnout pokrm k nasycení, ale také zjevit pokrm, „který zůstává k životu věčnému“ (Jan 6, 27). Byl pohnut a soucítil s lidmi, protože jak procházel městy a vesnicemi, potkával vysilené a skleslé zástupy „jako ovce bez pastýře“ (srov. Mt 9, 36). Z tohoto pohledu lásky vyvěrá jeho výzva učedníkům: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně“ (Mt 9, 38) a s přesnými instrukcemi vyslal Dvanáct nejprve „ke ztraceným

ovcím Izraelova domu“. Jestliže se pozastavíme a rozjímáme nad touto statí Matoušova evangelia, která je obvykle nazývána „misijní řečí“, pozorujeme zde všechny aspekty, které charakterizují misijní činnost křesťanského společenství, které chce zůstat věrné příkladu a učení Ježíšovu. Odpovídat na Pánovo povolání znamená podstoupit s rozvážností a prostotou každé nebezpečí a dokonce i pronásledování, poněvadž „není žák nad učitele ani služebník nad svého pána“ (Mt 10, 24). Tím, že se učedníci sjednotí s Mistrem, už nejsou sami při hlásání království nebeského, ale je to sám Ježíš, který v nich působí: „Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal“ (Mt 10, 40). Kromě toho jako praví svědkové „vyzbrojeni mocí z výsosti“ (Lk 24, 49) kážou „pokání a odpuštění hříchů“ (Lk 24, 47) všem lidem.

3. Dvanáct přijímá název „apoštolové“, protože jsou vysláni Pánem a určeni k tomu, aby procházeli po cestách

světa a hlásali evangelium jako svědkové Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Svátý Pavel píše křesťanům v Korintu: „My – to je apoštolové – kážeme Krista ukřižovaného“ (1Kor 1, 23). Kniha Skutky apoštolů přisuzuje velmi důležitou roli v procesu evangelizace také dalším učedníkům, jejichž misijní povolání vyvěrá z přicházejících okolností, mnohdy bolestných, jako bylo vyhnání následovníků Kristových z vlastní země (srov. 8, 1–4). Duch Svátý učiní, aby tato zkouška byla přetvořena v příležitost milosti a využita k tomu, aby jméno Pánovo bylo hlášáno dalším lidem, a tak aby se rozšířil okruh křesťanského společenství. Jak píše Lukáš v knize Skutků, jedná se o muže a ženy, „kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista“ (15, 26). První ze všech, povoláný samotným Pánem, aby se stal pravým apoštolem, je bez pochyby Pavel z Tarsu. Na příběhu Pavla, největšího misionáře všech dob, vysvítá z mnoha hledisek, jak úzký je vztah mezi povoláním a posláním. Když byl svými protivníky obviněn, že není oprávněným apoštolem, odvolává se opakovaně na vlastní povolání, kterého se mu dostalo přímo od Pána (srov. Řím 1, 1; Gal 1, 11–12.15–17).

4. Na začátku, ale i později je to vždy láska Kristova, která apoštoly „pohání“ (srov. 2 Kor 5, 14). Jako věrní služebníci církve šli v průběhu staletí, poslušni působení Ducha svatého, nespolečtní misionáři ve stopách prvních učedníků. II. vatikánský koncil to zaznamenává: „Ačkoli na každého Kristova učedníka připadá příslušný díl závazku šířit víru, Kristus Pán vždy povolává z řad učedníků ty, které sám chce, aby byli s ním a aby je posílal kázat národům (srov. Mk 3, 13–15)“ (dekret Ad gentes, 23). Kristova láska byla předávána bratřím příkladem i slovy, skutečně celým životem. „Zvláštní misijní povolání na celý život,“ napsal můj ctěný předchůdce Jan Pavel II., „si zachovává stále svoji plnou platnost: ztělesňuje příklad misijního úsilí církve, která vždy potřebuje radikální a bezvýhradné sebeobětování, nové a odvážné podněty“ (encyklika *Redemptoris missio*, 66).

5. Mezi osobami, které se plně věnují službě evangelia, jsou zvláštním způsobem kněží

povolání hlásat Boží slovo, udílet svátosti, především eucharistii a svátost smíření. Jsou poslání ke službě nejmenším, nemocným, trpícím, chudým a ke všem, kteří procházejí těžkými chvílemi v oblastech země, v níž se nacházejí, a také k lidem, kteří dodnes neměli možnost pravého setkání s Ježíšem Kristem. Jako misionáři přinášejí první hlásání jeho vykupitelské lásky. Statistiky dosvědčují, že díky pastorační činnosti kněží, kteří jsou plně oddáni spáse bratří, počet pokřtěných každý rok stoupá. V této souvislosti zvláštní uznání patří „kněžím ‚fidei donum‘, kteří ve službách misijního poslání církve kompetentně a s velkodušnou oddaností budují společenství církve tím, že mu hlásají Boží slovo a lámou chléb života, aniž by šetřili své síly. Je nutno děkovat Bohu za mnohé kněze, kteří snášeli utrpení až k oběti svého života, aby sloužili Kristu. ... Jsou to strhující příklady, které mohou mnoho mladých zapálit k tomu, aby i oni následovali Krista, vydali svůj život za druhé a tak našli pravý život“ (apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis*, 26). Skrze své kněze je tedy Ježíš přítomen mezi dnešními lidmi i v nejbližších koutech země.

6. Odjakživa jsou též v církvi mnozí muži a ženy, kteří pohnuti působením Ducha svatého si volí radikální způsob života podle evangelia tím, že skládají sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Tento zástup řeholníků a řeholnic, kteří patří do mnohých institutů kontemplativních i činných, má „velmi veliký podíl na evangelizaci světa“ (dekret *Ad gentes*, 40). Řeholníci kontemplativního života se ve společně neustávající modlitbě vytrvale přimlouvají za lidstvo; řeholníci činného způsobu života svým nejrozličnějším charitativním působením vydávají všem živé svědectví o Boží lásce a milosrdenství.

Těmto apoštolům dnešní doby služebník Boží Pavel VI. řekl: „Díky tomu, že se zcela zasvětili Kristu, mohou řeholníci dobrovolně a svobodně všeho zanechat a jít hlásat evangelium až na kraj světa. Jsou vynalézaví, jejich apoštolát je často velmi originální a jejich genialita vzbuzuje obdiv. Jsou i velkodušní. Nalézáme je často v misích jako předsunuté hlídky, riskují při tom své zdraví a někdy i život. Ano, církve je jim opravdu velmi zavázána“ (apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi*, 69).

7. Kromě toho, aby církve mohla stále rozvíjet misijní poslání jí svěřené Kristem a aby nechyběli evangelizátoři, které svět tolik potřebuje, je nezbytné, aby v křesťanských společenstvích nepolevovala stálá výchova víry mládeže i dospělých. Je nezbytné udržovat u věřících živý smysl misijní zodpovědnosti a solidarity s lidmi celého světa. Dar víry volá všechny křesťany ke spolupráci na evangelizaci. Toto povědomí je živeno kázáním a katechezí, liturgií a trvalou formací k modlitbě. Zvyšuje se projevy vzájemného přijetí, lásky, duchovního doprovázení, rozjímání a rozlišování, stejně jako pastoračními projekty, jejichž podstatná část je zaměřena na povolání.

8. Pouze v duchovně řádně obdělané půdě mohou vykvést povolání ke služebnému kněžství a k zasvěcenému životu. Skutečně, křesťanská společenství, která žijí intenzivně misijním rozměrem tajemství církve, nikdy nebudou přinášet sama sebe. Misie jako svědectví Boží lásky se stane obzvláště účinnou, když je sdílena společenstvím, „aby svět uvěřil“ (srov. Jan 17, 21). Za dary povolání církve vyzývá Ducha svatého každý den. Jako na svých počátcích, shromážděna kolem Panny Marie Královny apoštolů, se od ní církevní společenství učí vyprošovat na Pánu rozkvet nových apoštolů, kteří by dokázali mít takovou víru a lásku, které jsou nezbytné pro misijní poslání.

9. Svěřuji tuto úvahu všem křesťanským společenstvím, aby si ji osvojila a získala z ní především podnět k modlitbě. Povzbuzuji v úsilí všechny, kteří pracují s vírou a velkorysostí ve službě pro povolání. Posílám formátorům, katechetům a všem, zvláště mládeži, která je na cestě hledání svého povolání, ze srdce své apoštolské požehnání.

Benedictus PP XVI

A co MY?

Dr. Jan Toman

Milý pane šéfredaktore, dnes je 18. dubna, tedy po uzávěřce. Jenže já jsem se k tomu dřív nedostal, a tak tedy jen pár řádků.

Letošní velikonoce byly velmi časně a velmi chladné. Ten chladný vzduch se dá snést. Ten chladný vztah většiny občanů naší diecéze k probíhajícím liturgickým obřadům v našich kostelích je více zraňující. A víc zebe.

Na Velký pátek v pravé poledne se Mladou Boleslaví rozléhalo veselé troubení svatebčanů, odjíždějících od magistrátu na svatební hostinu. Vždyť koho by zajímalo, že je nějaký Velký pátek. Místo pustu natřískané hospody a restaurace, lid obecný si dával na konci týdne s chutí své vepřo-knedlo-zelo nebo alespoň happy meal u renomované zahraniční firmy, úspěšně kazící české žaludky. A večer hurá na dízu (to je výraz pro diskotéku, aby bylo jasno).

Na Bílou sobotu byla situace arcit' odlišná. Věřící, kteří chtěli zaparkovat auto u arciděkanského kostela, neměli šanci. Bylo natřískáno. Zejména hokejovými fanoušky z blízkého zimního stadionu, kde se odehrával fatálně důležitý hokejový mač, na němž záviselo, zda se Zeměkoule bude otáčet stále stejně nebo obráceně. Takže do zpěvu Exultet se ozýval huronský řev „góóó!“! Vstupné stopadesát korun, pivo za třicet.

Máme svobodu a máme demokracii, každý si může dělat, co chce. Takže si o tom my katolíci můžeme myslet a říkat také, co chceme. Třeba to, že přes veškeré snažení nevidím kolem sebe ni žádně stopy křesťanských principů budování společnosti, o nichž nedávno hovořil pan prezident ve svém inauguračním projevu.

Pro mne celá ta svoboda a demokracie má trochu trpkou příchuť. Ne, v žádném případě bych nechtěl být považován za nějakého militantního fanatika. Když se však podívám na islámský svět, v koutku duše se snažím udusit osten závisti. Oni totiž tu svoji víru ještě dokáží chránit a šířit.

A co my?

Vdubnu letošního roku se objevila zpráva, že (zatím) neznámí pachatelé (ale všichni víme jakého původu) ukradli na hřbitově v Terezíně, kde jsou pochovány oběti nacistické bestiality, několik set bronzových destiček se jmény pohřbených.

Naši spoluobčané se tak přiřadili do dlouhé řady podobně zaměřených živlů, jejichž stopy nacházejí archeologové již ve starém Egyptě, kde rovněž docházelo k vykrádání hrobů a zneuctování památek zesnulých z motivů velmi nízkých.

Vzpomínám, jak jsem byl jako malý kluk otřesen tím, jak jakási dobře organizovaná banda zničila v Praze Malostranský hřbitov, plný nádherných pomníků nesmírně estetické ceny. A vzpomínám na své předky, jejichž kosti byly v dobách budování socialismu vybagrovány kvůli stavbě silnice a vyvezeny na skládku. A veselo mi není.

Nedávno jsem měl příležitost objet několik obcí v našem okrese a znovu jsem si uvědomil, jak byly – zřejmě v padesátých letech – soustavně ničeny hřbitovy kolem našich kostelů, jak byly systematicky rozbíjeny kříže, ať už vytesané nebo jen namalované.

Neúcta k mrtvým se tak mísí s neúctou k Tomu, v Jehož Jménu byli oni nebožtíci pochováváni, tedy ve jménu našeho Spasitele, Pána Ježíše. A veselo mi není.

Možná, že ještě žijí mezi námi pamětníci, kteří si na vandalské řádění bolševických bojůvek v padesátých letech pamatují. Možná, že žijí ještě i ti, kteří tehdy hroby svých předků dokázali zneuctít.

Současný případ v Terezíně je důsledkem nemravnosti a ubohosti lidského tvora, který bez bázně před Bohem a bez úcty k umučenému člověku – svému bratru – dokáže klesnout s prominutím na úroveň hovada. Je nemilosrdným dokladem důsledků vývoje společnosti, která zavrhlá ve své většině víru v Boha a křesťanské učení.

Stržený mariánský sloup na Staroměstském náměstí po vzniku 1. republiky, zhanobené hřbitovy v pohraničí i jinde po 2. světové válce a nynější událost v Terezíně jsou v přímé linii. Svědčí o tom, že když lidská pospolitost vytěsni ze svého středu víru v Boha, vznikne prázdnota. Ta sama o sobě nemůže existovat, takže do volného prostoru musí zákonitě vstoupit ten, který pokoušel i samotného Pána Ježíše. A pokouší zřejmě v naší zemi velmi úspěšně.

Mimochodem – ten stržený mariánský sloup v Praze nebyl jediný. K podobné události došlo i na území naší diecéze, a to v Dobrovici u Mladé Boleslavi. Ale moc se o tom nemluví.

V květnu se bude v Terezíně konat smuteční slavnost. Bude jistě velmi oficiální a velmi důstojná. Něco mi tu však chybí.

Zvěčnělý zpěvák Karel Kryl napsal kdysi smutnou baladu právě na téma tryzen a kladení věnců. Doba se sice změnila, ale bojím se, že se konají stále tytéž pietní akty, jen tentokrát pod jinými barvami. A veselo mi není.

Jeden z největších papežů středověku, Innocenc II., prý na smrtelné posteli zašeptal „vae vobis, si opus Dei deseretis“, což znamená „běda vám, jestli opustíte dílo Boží“.

Nevím, proč mne ta slova v poslední době napadají tak často.

Nativity
KŘESŤANSKÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Čeští jezuité otevřou novou školu už letos

V příštím čísle se těšte na podrobnější zprávy z pera Martina Davídka.

Již letos v září otevřou čeští jezuité v Křešicích u Děčína školu Nativity pro nadané děti ze sociálně znevýhodněných rodin. Byla zahájena informační kampaň a nábor pedagogů.

Děčín: V nově zakoupené budově nyní začínají nutné stavební práce a opravy. Byla zahájena **informační kampaň**, začátkem dubna byly zveřejněny oficiální internetové stránky www.nativity.cz, probíhá **nábor učitelů a pedagogů volného času**.

Děti, které rodiče přihlásí, budou pozváni k výběrovému řízení. To bude obsahovat jak písemný test, tak pohovor se členy komise složené z psychologa, pedagogů a dalších odborníků. „Předpokládáme, že výběrové řízení proběhne v květnu tohoto roku,“ informuje tvůrce a koordinátor projektu P. Josef Horehled'. Do prvních dvou tříd bude přijato asi 25 dětí.

Nativity představuje **druhý stupeň základní školy**. „Podobně jako víceletá gymnázia, která začínají již po páté třídě základní školy, tak i Nativity se bude věnovat dětem od šesté třídy,“ vysvětluje P. Horehled'.

Čtyřletá všestranná příprava pro studium na střední škole je určena dětem, které mají nadání a předpoklady ke studiu, ale sociální podmínky, ve kterých žijí, by jim za běžných okolností neumožnily střední a vyšší vzdělání. Jejich schopnosti se díky Nativity mohou plně rozvinout.

Tento **školský model** se poprvé objevil v roce 1971 ve **Spojených státech**, kde vzniklo již 64 škol tohoto typu. Prošlo jimi cca 4 200 absolventů, kteří nyní studují na 84 univerzitách.

„Jako mladý jezuita jsem studoval teologii v Irsku. Tam jsem se setkal s kolegou, který předtím dva roky vyučoval na jedné ze škol Nativity v USA,“ uvádí P. Josef Horehled'. Brzy

se pro školu nadchl a došel k přesvědčení, že podobná instituce by byla velmi užitečná i v České republice jako dobrá alternativa ke klasickým výchovným institucím.

Protože škola Nativity vždy vzniká tam, kde chybí ideální podmínky, nazývá ji autor projektu „školou do nepohody“. „Je vždy šitá na míru podle konkrétních problematických podmínek,“ zdůrazňuje český jezuita. Jejím úkolem je podporovat městské rodiny s nízkými příjmy i neúplně a pracovním přetížene rodiny. Pomáhá také dětem z národnostních menšin a snaží se usnadnit jejich integraci do společnosti.

Výhoda školy v **Děčíně-Křešicích** bude spočívat i v tom, že třídy budou mít omezený počet žáků, aby učitelé mohli při výuce více uplatnit individuální přístup. Důraz bude kladen na předměty důležité pro přechod na střední školu, na informatiku a cizí jazyky.

Škola Nativity přichází s **celodenním programem**. Po běžném dopoledním vyučování je pro děti připraven odpolední školní klub. Nebudou chybět hry, zábava a kulturní program. Pod dohledem speciálních pedagogů tam žáci mají řešit domácí úkoly.

Projekt TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA *získal cenu* Anděl 2007

AKADEMIE POPULÁRNÍ HUDBY UDĚLOVALA 3.4.2008 CENY ANDĚL 2007

V kategorii Cena prezidenta APH za nejvýznamnější charitativní počín získal cenu projekt Tříkrálová sbírka. Praha: Cenu převzal zakladatel projektu Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský. Tříkrálová sbírka se poprvé uskutečnila v roce 2000 v Olomoucké arcidiecézi. Už v prvním roce se jí účastnilo 4000 koledníků, kteří vykoledovali více než 4,5 milionu korun. V dalším roce se už konala v celé republice. Do sbírky se zapojuje na 40 000 dobrovolníků. Za dobu své existence vynesla sbírka téměř 400 milionů korun, které Charita využila pro různé projekty v České republice i v zahraničí. Podle zakladatele sbírky je největším poselstvím projektu skutečnost, že máme v zemi mnoho lidí ochotných angažovat se pro potřebné a také se s nimi rozdělit.

Irena Sargánková

Poutní kostel NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE nad pramenem v Křešicích

Křešice – stará obec je typickým příkladem kruhovitého slovanského osídlení, novější část podle silnice pak důkazem německé kolonizace. Skoro celá obec leží v inundačním pásmu a trpí velmi často záplavami. První písemná historická zpráva je v darovací listině Spytihněva II. z roku 1057. V obci je doložen farní kostel v polovině 14. století. Dnes již zaniklé vinice v okolí pocházely z doby Karla IV. V době třicetileté války byla obec z větší části pobořena, většina stavení vyhořela včetně fary a kostela (v letech 1613–1656). Na znovuzřízení obce i kostela měl hlavní zásluhu první biskup litoměřický Mikuláš Schleinitz.

Biskup Šternberk ještě před nastoupením na litoměřický biskupský stolec byl jako pasovský biskup ctitelem proslulé Panny Marie Pasovské. Na jeho popud byly zhotoveny kopie této Madony pro kostely litoměřické diecéze. V roce 1679 litoměřický řeznický učeň Jan Jiří Köcher zakoupil za 50 grošů jednu z těchto kopií, která byla vypálena v hlíně a dal ji kolorovat litoměřickému malíři Janu Světeckému. Nejdříve ji měl ve svém bytě v Litoměřicích, později se přestěhoval do Křešic a vzal s sebou obraz, který ho v roce 1679 zachránil v nebezpečí života. Proto se rozhodl jej veřejně vystavit, aby prokazoval dobrodiní i jiným. Pověsíl ho na olši u cesty v blízkosti studánky. Řada poutníků poznala léčivé účinky této vody, proto v dubnu 1704 vyslal biskup Šternberk do Křešic zvláštní komisi, která potvrdila 18 mimořádných uzdravení z obce i blízkého okolí.

V letech 1708–1712 dal biskup postavit podle návrhu O. Broggia kapli, a to tak, aby olše i s obrázkem byla uvnitř. Jeden z nástupců biskupa Šternberka – J. A. Vratislav z Mitrovic (1722–33) dokonce sloužil každý týden v poutní kapli mši svatou a v letech 1729–32 pověřil Octavia Broggia, aby kapli rozšířil do podoby dnešního kostela. V roce 1763 byl za biskupa E. A. Valdštejna postaven nový oltář tak, že olše byla zakryta a milostný obraz zasazen do rámu z benátského skla.

V průčelí kostela je pod římsou kamenný reliéf Madony z roku 1764. V lodi a presbytáři jsou nástrovní malby od A. Světeckého z let 1731–2, představují výjevy ze života Panny Marie. Hlavní oltář z roku 1763 se znaky litoměřických biskupů a řadou plastik nese reliéf padesát centimetrů vysoké Madony. V lodi kostela je krásná barokní kazatelna. Za presbytářem je dodnes studánka.

Dalšími církevními stavbami v sousedství je areál kostela Nejsvětější Trojice (postaven 1653–1656) a kostel sv. Matouše na návsi (obraz svatého Matouše věnoval malíř Karel Škréta). Hlavní pouť se koná v neděli po 2. červenci.

sestavil Miroslav Dvouletý

DUCH SVATÝ vám připomene, všecko co jsem vám řekl

Blíží se Letnice – svátky Seslání Ducha svatého – a mě napadlo, že bych se se čtenáři naší Zdislavy mohla podělit o to, co jsem kdysi prožila a co prožívám od té doby vlastně stále.

Už je to doopravdy dávno, kdy jsem právě kolem Letnic slyšela z úst jednoho kněze Kristova slova, která jsem si v evangeliu svatého Jana už víckrát četla, ale nikdy mě do té doby neoslovila. Kristus řekl „Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle otec ve jménu svém, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám řekl.“ (Jan 14, 25–26)

Je to jasné? Nejsm žádný teolog, abych zde podala nějaký hluboký teologický výklad o Duchu svatém, ale tohle je přece naprosto jasné! A přijatelné, ne? Kristovým slovům přece věříme – a neříkal je jistě zbytečně!

„Duch svatý vám připomene všecko, co jsem vám řekl...“ Stojíme ale o to, aby k nám Kristus

mluvil? Ruku na srdce – jak často bereme do ruky Písmo, abychom si zopakovali a přijali to, co nám Kristus říká? Asi také znáte lidi, kteří si den co den ráno zaběhnou do trafiky pro denní tisk. Chtějí být informováni... Nic proti tomu,

ale jak my chceme znát to, o čem nás informuje a co nám říká Boží Syn? To, co by mělo být to hlavní v našem životě! Prosím, zkusme si zařadit do pracovního týdne chvíli,

kdy budeme v Písmu poslouchat pozorně to, co právě nám chce Kristus říci. Někdo si na to najde chvíli třeba v sobotu večer, někdo v sobotu i v neděli, někdo i občas v týdnu. Chceme přece, aby nám Duch svatý denně připomínal to, co je potřeba dělat.

A jak nadějně je to, když čteme: „Duch svatý vás všemu naučí...“ To je nádhera! Ovšem musíme o to stát! Musíme o to také prosit! Děláme to? Všem nás naučil! Manžele to, aby opravdu po Bohu měli na prvním místě svého partnera (partnerku), aby společně dávali lásku dětem. Maminky, aby zvládaly tisíc a jednu práci doma, i život s dětmi... Každého, kdo pracuje, naučil všemu, co potřebuje právě pro to své postavení a práci... A tak bychom mohli pokračovat dál a dál prosit Ducha svatého, aby nás každého – mladé, starší i nejstarší – naučil žít jako opravdové křesťany právě tam, kde jsme. A to je právě to, co bychom měli dělat, že?

Text Sestra, ilustrace Jan Hrubý

Akademické Týdny

www.akademicketydny.info

JE MOŽNÉ PŘIJET NA JAKOUKOLIV ČÁST PROGRAMU

NOVÉ MĚSTO NAD METUJÍ
26.7. – 8.8. 2008

čtrnáctidenní program přednášek, besed a kultury v přírodním areálu uprostřed zalesněných strání

Zajištěno

ubytování, stravování, hlídání dětí, odvoz, prodej knih, občerstvení a veškerého nahraného programu ze 3. – 18. ročníku AT

Cena na den

cca 200 – 460 Kč

včetně programu a stravy

O podrobné informace si pište na
kancelar@akademicketydny.info

Akademické týdny, Nádražní 219
549 01 Nové Město nad Metují,
tel.: 491 472 182, 777 194 750,

GINA

KŘEŠŤAN A HUDBA

KŘEŠŤANSKÉ ASPEKTY
SOUČASNÉ POPULÁRNÍ HUDBY
JAKO SOUČÁST
VÝCHOVY MLÁDEŽE

DIPLOMOVÁ PRÁCE

ING. PAVEL ŠUPOL

ZPĚVAČKA GINA JE U NÁS ZNÁMÁ SPÍŠE POD SVÝM VLASTNÍM JMÉNEM PŘEDEVŠÍM JAKO SKLADATELKA A ZPĚVAČKA CHVAL JIŘINA MARKOVOVÁ.

Gina.¹ Její písně se objevily nejenom na jejích třech albech, ale taky ve zpěvnících ‚Celým srdcem‘. Svým posledním popově laděným albem **Dál zůstávám** z roku 2006 se pokusila zaplnit mezeru v žánrovém poli české křesťanské scény, která je spíše směsicí vyhraněnějších hudebních

žánrů hardcore, metalu, funky nebo folku. Od roku 2006 pracuje v křesťanském Rádiu7,² které je součástí celosvětové křesťanská rozhlasová misie Trans World Radia. *V současné době se podílí na projektu ‚Worship.cz‘,³ jehož cílem je spojovat lidi skrze chválu Boha a vést je k hlubšímu vztahu s ním.* O celém projektu říká: „*Nejen já, ale i další cítíme volání ke společné chvále všech křesťanů české země. V našich církvích sice zpíváme, také jsme účastníky mnoha akcí a festivalů, přesto jsme nabyli dojmu, že nás Duch Svätý volá, abychom uspořádali každoroční slavnosti pro našeho Pána Ježíše Krista a také vyjádřili touhu i snahu po jednotě. Chceme vidět Boží slávu v naší zemi, chceme sdělit tomuto světu, že nejsme ti, co stojí proti sobě, chceme vidět obnovená srdce lidí, kteří už Pána Boha znají, ale ještě nezakusili hlubší vztah.*“⁴ První slavnost chval je naplánována na rok 2009 a mělo by jí předcházet vydání CD s písněmi, které se zde budou zpívat. Do projektu je zapojeno mnoho umělců naší scény.

Osobní setkání s Bohem

Vyrůstala sice v tradičním křesťanském prostředí, kde se muselo chodit do kostela, ale víru v Boha u svých rodičů neviděla. Ve svých 12 letech po zklamání kamarádkou, která ji opustila pro její přesvědčení v existenci Boha, se rozhodla o Bohu dále nemluvit. Těšila se na okamžik, kdy se dostane na střední školu, kde by si mohla žít život tak, jak si její sama představovala. Od svých 14 let začala tyto představy naplňovat a začala žít naplno nočním životem diskoték a setkáváním s přáteli v baru. Jak sama říká, zkusila kromě drog všechno.⁵ V 18-ti letech se musela vdát a po nějaké době začala přemýšlet o způsobu života, který žila. Těžkosti v manželství a pocit prázdnoty ji přivedly k rozhodnutí vrátit se k mamince, která tou dobou naplno přijala Krista do svého života po nadpřirozeném uzdravení páteře. Skrze změnu v jejím chování a skrze její přístup k Bibli se v této své situaci po mnoha letech znovu obrátila v modlitbě k Bohu.

Pokračování v příštím čísle.

¹ Gina. Dostupné na: <http://www.myspace.com/jigina>

² Rádio7. Dostupné na: <http://www.radio7.cz>

³ Worship.cz. Dostupné na: <http://www.worship.cz>

⁴ Spuštěn projekt chval u nás Worship.cz. Dostupné na: <http://hudba.signaly.cz/aktual/>

⁵ Jiřina Markovová. Dostupné na: <http://www.twr.cz/view.php?cisloclanku=2006080022>

NA ZÁKLADĚ JEJÍHO OJEDINĚLÉHO HUDEBNÍHO PROJEVU A TAKY DÍKY JEJÍ SNAZE ROZJET PROJEKT ČESKÝCH CHVAL WORSHIP.CZ, JSME JÍ POLOŽILI NĚKOLIK OTÁZEK:

Máš spoustu písní ve zpěvnících, máš nějaké reakce od lidí, kteří je používají, zpívají, nejenom s mladými?

„Průběžně mám hodně reakcí a to bez ohledu na věk. Nejvíce mě těší, že písně používají jak v prostředí protestantském, tak i katolickém. Když jsem začínala písně tvořit jen pro oslavu Boha, ani ve snu mě nenapadlo, že je pak uslyším zpívat i jinde.“

Máš za sebou desítky koncertů, co je jejich hlavním cílem?

„Mým jediným cílem vždy bylo a dosud je, aby lidé mohli zakusit Boží lásku a více se při konkrétním koncertě přiblížili k Bohu samotnému. Je jedno, jestli jsou věřící nebo ne. Kromě písní, které hrajeme, bývá čas i na osobní svědectví mého života s Bohem. Nejsem šťastná, když ten prostor není, což se děje na festivalech kvůli nedostatku času, proto mám raději komornější akce.“

Je důležité při těch koncertech vydat osobní svědectví a jakou máš zkušenost, jak je lidé přijímají?

„Myslím, že bez osobního svědectví a bez zkušenosti s Bohem bych ani takovou hudbu nedělala. Neumím si představit zpívat píseň, kterou nemám prožito. Nepovažuji se za výbornou zpěvačku, které dám text a ona ho v klidu zazpívá. Jakmile v textu není něco, s čím se můžu ztotožnit, nezpívám tu píseň.“

Může hudba pomoci v nesení poselství?

„Hudba je skvělým nástrojem a v posledních 20 letech asi jedním z nejsilnějších. Lidé hudbu poslouchají všude. Pokud jsou kapely, které hudbou podtrhnou výpověď o Boží lásce, pak je to super!“

Podíliš se na přípravě chval u nás po republice, jaký tím sledujete cíl?

„Cílem je úplně prostá věta: Oslavit českými písněmi Pána Ježíše Krista, pro kterého dýcháme, prahneme, kterého milujeme. Mým největším snem je, aby chvály, které se u nás tvoří, byly upřímné a vroucí. V zahraničí se říká o českém národě, že má hluboké kořeny jak ve víře v Boha, tak i v hudbě. Slyšela jsem jednu ženu, která se v Anglii setkala s několika lidmi, co jí řekli, že Češi umí tvořit hudbu v slzách a že je krásná. 90- léta byla plná mocných, českých chval, které vystřídaly překlady textů ze zahraničí. Nejsem proti nim, ale vidím za tím tuto výzvu: Zřejmě je potřeba se přiblížit k Bohu, abychom opět mohli tvořit hudbu, která bude krásná, něžná i nebojácná. Pořádat koncerty chval a vytvořit prostředí, ve kterém tohle všechno půjde, je jedním z cílů. Prvním krokem bude už v dubnu web www.worship.cz, který bude informovat o celém dění příprav.“

Máš již nějakou zkušenost s podobným projektem evangelizace? Pokud ano, jak na ni lidé reagovali, byl to pro ně např. motiv k hledání Boha?

„Ano, byly tu výborné konference „Hrajte dobře a zvučně“, na kterých jsem se já sice nepodílela, ale mnoho lidí v prostředí těchto vedoucích vyrostlo. Také je tu Angels Mountain Ministry, které má za úkol vychovávat nové a nové chváliče. Worship.cz by to mělo spíše doplňovat a možná něco obnovit. Jsme na začátku a ačkoli jsem žena snů a vizí, nechci předbíhat událostem. V každém případě se učím na každé akci. Hodně si беру od slovenských sourozenců v Kristu, např. těch, co pořádají Campfest. Reakce? Dodnes lidé o konferencích „Hrajte dobře a zvučně“ mluví. I dnes je poptávka mladých lidí, kteří chvály dělají. Chtějí svou službu dělat co nejlépe a mají stejné otázky jako jsem měla na začátku já. Co je vůbec chvála, proč ji dělat, jak být současní a přitom milující Boha..., těch otázek je mnoho.“

Vystupovala jsi třeba někde v nějaké škole? Pokud ano, jsou dnešní mladí otevření pro takovou formu hlásání?

„Asi dvakrát jsem zpívala na gymnáziu, ale je to už dávno. Pozoruji však mladé lidi a jejich reakce a věřím, že dobrá hudba tvořená opravdovými křesťany zasahuje.“

Formality jsou mi trochu proti mysli - zkusím to tedy nějak neformálně.

Nejdříve by mělo přijít asi jméno... Ale to se stejně dozvíte až na konci. Pak nejspíše asi datum narození... Nač to tajit, je mi už dost přes... Ne, o tom bych raději zatím pomlčela. Ale dost možná se to na konci také dozvíte.

Pak asi bydliště. Snad nikoho nepobouří fakt, že bydlím ve městě proslulém svým špatným ovzduším a vysokým procentem zločinnosti - totiž v Ústí nad Labem. Moje pověst je ale bezúhonná (pokud ovšem nepočítám mé četné potyčky s policisty kvůli špatnému parkování, nepovolené rychlosti, apod.

Má životní dráha nebyla jednoduchá, spíše naopak. Začalo to vlastně na škole. V polovině jsem keramickou průmyslovku v Karlových Varech opustila a přestoupila na sklářskou v Teplicích, protože byla blíže mému domovu. Tak jsem vlastně napolo technik a napolo výtvarník. A tak je to u mně se vším - všechno napolo a ode všeho kousek.

Po nějakých letech zaměstnání jsem svou technickou profesi vyměnila za svobodné povolání a nesvobodný život uspěchaného „pracujícího“. Za život svobodného umělce nebo spíše „svobodného poustevníka“.

Ve sladké izolaci od zmatků rušného světa jsem žila spoustu let a mou společností byla převážně jen polní a letní zvěř. Jen lituji, že jsem neuskutečnila tenkrát svůj záměr, vydlabat si noru v zemi a v ní bydlet. Zabránila mi v tom nenadálá nemoc. Škoda, bylo by to tím mnohem zajímavější.

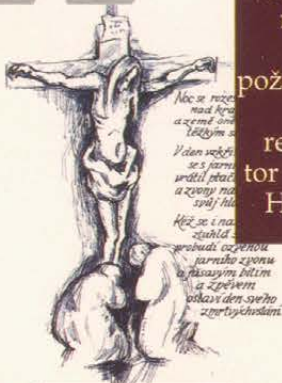
Nezbytnost mne po čase přiměla změnit opět styl života a vrátit se k životu ve světě. Dalo mi pořádně zabrat než jsem se naučila zase zvládat jeho těžkosti. Ale s úřady bojuju doposud.

Ještě bych snad měla dodat, že jsem své vzdělání časem doplnila pětiletým studiem u malíře Dana Richtra. Naučila jsem se u něj dost, ale spoustu věcí jsem přesto nějak nestihla. Člověk se ale nakonec stejně musí naučit všechno sám (jak už kdysi říkal i sám veliký mistr Michelangelo) - a tak se o to snažím.

Nakolik se mi to podaří, to ještě nevím - tak moc času už zase nemám. No uvidí se. Tak, tím bych snad už mohla skončit. Ještě datum a nesmím zapomenout na podpis...

Jana Hakenová, 17. dubna 2008

Něco o mně
Přý se mám
představit
čtenářům
Zdislavě,
aby o mně
něco věděli
když už tam
posílám své
kresby
Právě mne
o to požádal
její redaktor
Petr Hudeček

JANA
HAKENOVÁ

